

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Conferința Generală a Bisericii Adventiste cheamă pe membrii ei din toată lumea să se unească în Sabatul din 14 septembrie 1996 în post și rugăciune, pentru înnoirea vieții spirituale.

În momentele de răscruce, poporul lui Dumnezeu a învățat să vină înaintea Lui, implorând intervenția divină pentru iertare, pentru izbăvire, pentru biruință sau pentru ajutor spiritual.

Un asemenea moment îl traversează și biserica noastră. Stând în fața temerării însărcinări, de a proclama lumii întregi Întreita Solie așa cum n-a mai făcut-o niciodată, prin programul NET'96, biserica se vede în nevoie stringentă de o înnoire a consacrării membrilor ei, de unitate în Hristos și de flacăra mărturisirii către cei pierduți a bucuriei umblării cu Isus. În acest cadru, nevoile fiecărui credincios sunt multe și reale. Ele privesc evlavia noastră personală și felul de viață de zi cu zi.

Noi credem că Dumnezeu Își cheamă copiii la post și rugăciune. Este timpul de a veni în mod special înaintea feței Lui, ca să trăim:

- o experiență nouă a iertării personale,

a împăcării cu ceilalți și îndreptarea căilor vieții noastre, pentru ca barierele păcatelor ascunse, ale diferendelor născătoare de critică să fie în mod hotărât înlăturate;

- o experiență a bucuriei mântuirii care să motiveze pe fiecare membru la mărturie misionară radiantă, astfel încât speranța și bucuria să ajungă la inimile care așteaptă descoperirea lui Dumnezeu.

Să facem din 14 septembrie o zi de sărbătoare și mulțumire pentru harul lui Dumnezeu, o zi când părinții să-și îmbrățișeze copiii, când cei tineri să întindă mâinile spre cei în vârstă, când pastori și membri, recunoscându-se cu toții egali și peregrini în lume, să ne îndreptăm fețele spre Marele nostru Preot în Sanctuar, pentru a primi măsura Duhului Sfânt pe care timpul și lucrarea o cer.

Veniți să ne întâlnim cu toții pe 14 septembrie într-o experiență nouă!

Libertatea religioasă (2)

riza artificială în jurul planului asociației Martorilor lui Iehova de a organiza un mare congres la București a trecut, lăsând în urmă un morman deplorabil de manifeste incendiare, declarații naționalist-religioase, argumente strâmbe și penibile invocate chiar de reprezentanți ai unor autorități pentru a justifica această capitulare în fața aroganței agresive a conducătorilor religioși majoritari. Toate acestea vor trebui studiate serios, pentru că, desigur, le vom mai auzi. Până atunci să continuăm să evocăm câteva învățăminte posibile.

3. Acest neașteptat val de intoleranță religioasă confirmă faptul că, în general, omenirea se îndreaptă în direcția *restrângerii libertății*. Este uimitor cât de ușor se poate stârni mânia unui popor împotriva celor care doresc să hotărască singuri cum să gândească și să se închine, trăind altfel o viață exemplară. În același timp, sunt tolerate cu pasivitate rele generale, care ruinează temeliiile societății, de la alcoolism la evaziune fiscală, de la incredibila rată a avorturilor la corupție și activități mafioate. Domnul Hristos spusese că lumea „urâște lumina” (Ioan 3,20). Situațiile de criză, în loc să determine societatea să se examineze și să corecteze relele adevărate, stimulează spiritul căutării unui „vinovat”.

Propriu-zis, apărarea libertății altora cere, înainte de toate, respect față de libertatea proprie. Iar oamenii care își limitează singuri libertatea, încălcându-și conștiința, săvârșind răul cu bună știință, sunt - în cel mai bun caz - doar niște protectori de complezență ai libertății de conștiință.

4. Într-o lume oricum înclinată spre intoleranță și violență, avem

obligația să evităm orice ar crea o *impotrivire neneesară*. Ellen White ne vorbește în cuvinte neobișnuit de patetice: „Vă implor, de dragul lui Hristos, să nu permiteți ca nici măcar o expresie aspră, necontrolată, să vă iasă din gură, să nu se folosească o vorbire care să șocheze și să nu se rostească nimic care să sune a instigare, pentru că toate acestea sunt purtări firești. Domnul Hristos nu este prezent în nimic de felul acesta. Cei care sunt gata oricând să scrie trebuie să fie foarte prudenți cu privire la felul în care-și folosesc pana, ca nu cumva să se creeze impresia că ei batjocoresc fie poziția credincioșilor, fie pe cea a necredincioșilor. Singura noastră siguranță se află în păstrarea spiritului umilit al Domnului Hristos, croind cărări drepte cu picioarele noastre, pentru ca nu cumva șchiopii să se rătăcescă pe cale. Umilința și bunătatea Domnului Hristos trebuie să ia în stăpânire ființa noastră.

Subiectul libertății religioase este foarte important și trebuie tratat cu multă înțelepciune și prudență. Dacă nu, este primejdia ca, prin propriile noastre acțiuni, să aducem asupra noastră o criză înainte de a fi pregătiți pentru ea. ...Frații noștri să fie avertizați și să acționeze așa încât să nu provoace limitarea lucrării și împiedicarea proclamării adevărului în diferite localități” (*Testimonies to Ministers*, pag. 219, 220).

5. *Nu suntem singurii* care influențăm - spre bine sau spre rău - situația libertății religioase. De aceea, acesta este domeniul în care întodeauna am cooperat cu alte corpuri religioase interesate. Indiferența față de abuzurile săvârșite împotriva altora este condamabilă din punct de vedere moral. Organizațiile bisericii noastre pentru

apărarea libertății de conștiință, au militat și continuă să militeze pentru drepturile religioase ale tuturor.

Chiar bunul simț ne învață că nu trebuie să stăm liniștiți pentru că nu suntem noi cei atacați, fiindcă spiritul intoleranței va căpăta amploare și noi putem fi următoarea țintă.

6. Conferințele organizate pentru specialiști și discuțiile oficiale își au rostul lor, dar *rolul decisiv revine contactelor om-la-om* ale credincioșilor cu alți creștini. Felul în care suntem cunoscuți din viața zilnică îi face pe concetățenii noștri să creadă sau să nu creadă informațiile calomnioase despre noi, îi face să urmeze sau nu instigarea la intoleranță și acțiuni violente.

Aici este răspunderea noastră, a fiecărui credincios. Domnul Hristos cere o purtare exemplară de la cetățenii Împărăției Sale, care să creeze o opinie favorabilă despre biserică și despre Dumnezeu. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Mat. 5,16).

Noi suntem membri ai familiei copiilor lui Dumnezeu și avem o răspundere comună să creăm cele mai bune impresii cu privire la biserică. Caracterul creștin al unuia produce un capital de încredere și respect pentru mulți, în timp ce lipsa de cinste, de bunătate sau evlavie adevărată minează încrederea oamenilor în oricare dintre membrii bisericii. Cum spunea apostolul, „nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine” (Rom. 14,7), ci toți suntem părtași la renumele sau la rușinea bisericii. Toate celelalte considerente personale, firești, ar trebui să dispară atunci când în joc este numele colectiv al bisericii și libertatea ei comună de a-și îndeplini chemarea.

ab

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
- 4 Editorial special
- 10 Ziua evangelistului laic
- 16 Colțul copiilor
- 17 Știri, informații, anunțuri
- 20 Interviu
- 21 Sănătatea ca misiune
- 24 Sfârșit de cale

ARTICOLE

5 Sabatul – este necesară o reformă
Ellen White

7 ACTUALITATEA RELIGIOASĂ
Ce învățăm de la o biserică în curs de dispariție
Samuele Bacchiocchi

11 De ce ne plac sau nu ne plac schimbările?
Arlene Taylor

14 Ierusalimul – de 3000 de ani
Aurel Pălășan

În numărul viitor:

**Este chemarea lui Dumnezeu
Ce înseamnă a fi rămășița?**

Jon Dybdahl

11 O provocare la schimbare

17 Știri, informații, anunțuri

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, Review and Herald, 23 decembrie 1890)

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suci, Victor Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție

Mihai Ghioldă

Tehnoredacare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str.Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne ce-

rem scuza dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articolele care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate.**

Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIII nr. 8

Semn de identitate

Inter-una din diminețile iernii trecute, mă îndreptam grăbit spre peronul gării, unde aștepta metalic și cuminte un „Olenia Express”. În urma mea pășea o doamnă. Părea dintre cele școlite. Într-un moment de așteptare la scara vagonului, am observat că mă urmărește. Părea interesată în mod special de geanta mea. Purta o geantă mare, din piele neagră. Era așa de mare, încât unii prieteni de-ai mei pun cărți de peste o sută de mii de lei într-o asemenea geantă. M-am prefăcut că nu observ filajul. Doamna a trecut în urma mea pe la aceeași controlare, a urcat pe aceeași scară și, ca să fie povestea mai frumoasă, a intrat în același compartiment. Probabil că luase bilet în urma mea.

„Nu-i nimic”, mi-am zis; „o să fiu cu ochii pe geantă.”

După ce mi-am ocupat locul, am început să meditez cu ochii închiși. La o scârțâitură mai puternică a trenului, am deschis ochii. Doamna era acolo, iar geanta sub cotul meu.

Am întrebat-o, cu ochii, care-i motivul pentru care mă „disecă” atât de insistent cu privirea. Mi-a răspuns mai întâi cu zâmbetul, apoi i-am auzit și glasul:

- Sunteți dintre aceia care vând cărți religioase? m-a întrebat cu multă bunăvoință.

- Eu nu vând cărți religioase, mai mult cumpăr, dar... sunt dintre ei, îi cunosc bine pe cei care vând cărți religioase și au genți ca a mea. Însă... de ce mă întrebați?

- În urmă cu un timp, au venit la ușa mea doi tineri simpatici și mi-au prezentat câteva cărți scrise de Ellen White. Mai mult de dragul lor, am cumpărat o carte în două volume. După ce am citit-o, am apreciat-o mult. Aș dori să știu cine sunt cei care au astfel de cărți.

- De ce nu i-ați întrebat?

- Ba da, i-am întrebat, dar... n-am înțeles; vorbeau ca unii care n-aveau identitate.

- Doamnă! i-am zis, credincioșii

aceștia sunt dintre aceia care, atunci când lumea proslăvea „lipsa de Dumnezeu”, ei cântau și trăiau „existența Domnului”. Ei nu au acceptat niciodată originea „măimăuștă” a omului. Erau singurii care cântau în public, cu ocazia sărbătorilor creștine, „Aleluia” sau „Patimile după Ioan”. Ei rosteau deschis discursuri despre creștinism într-o societate condusă de „ideologia partidului”. Îi descopereai ușor când mergeai cu ei la cantină sau când le vedeai respectul pentru ziua lor de odihnă săptămânală. La ei puteai găsi o poezie, o cântare sau o carte religioasă.

- Doamnă, vă înțeleg, aceasta a fost în trecut, dar azi acești oameni nu se mai pot distinge. Ceea ce îi făcea deosebiți atunci, azi nu-i mai ajută. Peste tot se cântă „Aleluia”, până și de către Corul Armatei; colindele au devenit un obicei popular, zile de odihnă au toți, ba unii chiar două, iar cărți religioase găsești la mai toate tonetele din Gara de Nord sau de oriunde. Oamenii aceștia trebuie să aibă o identitate a lor, ceva specific.

- Doamnă, ei vorbesc despre... iubirea lui Dumnezeu, despre har și iertare. Mântuirea este țința lor și pacea deviza lor, ei...

- Aceștia le-am întâlnit la toate bisericile protestante, dar ei ce semn de identitate au? Prin ce se disting de „flora religioasă”? Trebuie să aibă o lumină a lor, o candelă a lor, un adevăr al lor care să mă determine să-mi părăsesc biserica în care m-am născut și să mă atașez lor. Din cartea doamnei White am înțeles că există un astfel de adevăr, pe care îl dețin oamenii aceștia și care le dă o identitate specifică.

Am rămas îngândurat, purtând în suflet întrebarea doamnei ca pe un rău necesar. Spiritul Profetic avea răspuns la întrebarea ei, dar... răspunsul acesta se cere constat în viața și activitatea mântuiților lui Hristos, nu doar citit în scrieri.

„Domnul vine. Ridicați-vă capul

și bucurați-vă. Ah! noi dorim ca oamenii care aud această veste îmbucurătoare, care declară că Îl iubesc pe Isus, să fie plini de bucurie și slavă nespūsă. Aceasta este vestea bună și îmbucurătoare care trebuie să electrizeze orice suflet, să fie repetată în casele noastre și să le fie spusă celor pe care îi întâlnim pe stradă. Ce altă veste mai îmbucurătoare decât aceasta poate fi transmisă oamenilor?” (Scrisoarea 55, 1886).

„Lumina despre cerințele obligatorii ale legii lui Dumnezeu trebuie vestită pretutindeni. Aceasta trebuie să fie o problemă decisivă. Ea va pune lumea la încercare și la probă” (Mărturie spec., seria A, nr. 7).

„I-a bineplăcut Domnului să dea solia îngerului al treilea poporului Său, ca pe o solie de cercare, spre a o vesti lumii. Ioan vede un popor deosebit și despărțit de lume, ce refuză să se închine fiarei și poartă semnul lui Dumnezeu. Despre aceștia apostolul scrie: „Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Scrisoarea 98, 1900).

„Mi-a fost arătat că Satana pregătește în ascuns un asalt împotriva noastră. În țara noastră, a așa-zisei libertăți, libertatea religioasă va avea un sfârșit. Lupta se va decide asupra chestiunii Sabatului, care va agita întreaga lume. Timpul nostru pentru lucrare este limitat, iar Dumnezeu somează predicatorii și poporul să fie oameni de acțiune. Mulți nu înțeleg profetiile despre aceste zile și trebuie să fie luminați” (Scrisoarea 1, 1875).

Cine sunteți, domnilor? Prea puțini au auzit despre voi. Vă auzim cântând „clasic” sau murmurând „spiritul vremii”, vă întâlnim pe stradă, în piețe, în sălile de concert, la congrese, în facultăți și licee, vă privim îmbrăcați ca noi și chiar vă jucați ca noi, doar că... zâmbiți mai mult și mai frumos, vă culcați mai liniștiți și vă sculați mai setoși după spații siderale, dar cine sunteți și care vă e semnul de identitate? Vă rugăm, ieșiți dintre noi prin ceva și lăsați-ne să vă urmărim ca pe o candelă ce ne arată drumul spre cămările luminii.

Semnul de identitate, vă rog!

Virgiliu Peicu, președintele
Conferinței Olenia

SABATUL este necesară o reformă

Atâta vreme cât copiii lui Israel au ascultat de Dumnezeu, au avut izbândă; dar, când s-au îndepărtat de El prin neascultare de legea Lui, au adus asupra lor umilință și durere. Ei au fost făcuți să înțeleagă că Dumnezeu era apărarea lor și că, atunci când El își retrăgea protecția, erau slabi, pradă acțiunilor distrugătoare ale vrăjmașilor lor. Însă, cu toate că au fost duși în captivitate, ochiul lui Dumnezeu era asupra lor; fiindcă ei trebuia să păstreze cunoașterea despre legea Sa până la venirea lui Mesia cel promis.

Una dintre căile principale prin care iudeii s-au îndepărtat de Dumnezeu a fost profanarea Sabatului. Păgânii din jurul lor desconsiderau ziua sfântă a lui Dumnezeu și, prin unirea cu acești vecini idolatri, mulți ajunseseră să le imite exemplul. Mulți nu făceau doar comerț cu păgânii în ziua de Sabat, dar încercau să învingă scrupulele conștiențelor lor mai conștiințioși și să-i ducă la păcatul călcării Sabatului. Sfințenia Sabatului era distrusă astfel în mare măsură.

În vremea aceasta, Neemia a fost persoana aleasă de către Dumnezeu ca să efectueze o reformă în poporul Său și să-i elibereze de asupra vrăjmașilor lor. Situația era descurajatoare; însă Neemia a fost un om curajos și fidel. El a avut grijă ca oamenii să fie învățați în ce privește Legea pe care o călcașeră. Poruncă după poruncă a fost explicată cu grijă, ca toți să poată înțelege pe deplin voința lui Dumnezeu.

Iudeii au recunoscut că starea lor deplorabilă era rezultatul fărădelegilor lor și, într-o adunare generală, leviții, în calitate de reprezentanți ai poporului, au dat mărturie despre bunătatea lui Dum-

Ellen White

nezeu în felul Său de a Se purta cu ei și au mărturisit nerecunoștința și păcatele lor ca națiune. După ce au suferit pedeapsa pentru păcatele lor și au recunoscut dreptatea purtării lui Dumnezeu față de ei, israeliții au făcut legământ să asculte de legea Sa. Și, pentru ca legământul să fie sigur și păstrat într-o formă permanentă, el a fost scris; iar preoții, leviții și căpeteniile „și-au pus pecetea pe el” (Neem. 9,38). Ei înțeleseseră clar cerințele lui Dumnezeu și caracterul păcatului; iar pentru cei care aveau principii curate, faptul de a vedea și înțelege însemna acțiune din partea lor.

Biserica creștină de astăzi a călcat pe urmele iudeilor din vechime prin faptul că a dat la o parte poruncile lui Dumnezeu. Ea a schimbat porunca, a rupt legământul cel veșnic, iar acum, ca și atunci, rezultatul îl reprezintă mândria, necredința și lipsa de loialitate.

Avem nevoie acum de bărbați ca Neemia, de bărbați credincioși, care să-i trezească pe oameni să vadă cât de mult s-au îndepărtat de Dumnezeu prin călcările lor de lege. Psalmistul spunea astfel: „Este vremea ca Domnul să lucreze; căci ei calcă Legea Ta” (Ps. 119,126). Aceste cuvinte se aplică în prezent în aceeași măsură în care s-au aplicat pe vremea Psalmistului. Întreaga lume creștină trebuie să cerceteze Scripturile, fiecare pentru sine; fiindcă legea lui Dumnezeu este anulată prin învățătura care se prezintă de pe amvoane. Puterea papală s-a încumetat să schimbe legea, prin înființarea unei zile de sabat pentru lume și pentru biserica

creștină; iar acest sabat fals este respectat și venerat, în vreme ce oameni nesfințiți calcă în picioare sabatul lui Iehova. Va înjosi, însă, Dumnezeu legea Lui pentru a onora porunca oamenilor? Va accepta El un sabat făcut de oameni, în locul Sabatului pe care El l-a sfințit și l-a binecuvântat? Nu. Comoditatea sau avantajul oamenilor nu trebuie să se amestece în pretențiile lui Dumnezeu, fiindcă El este un Dumnezeu gelos. El nu-și schimbă poruncile ca să împlinească dorințele celor lacomi și ambițioși. Un „Așa vorbește Domnul” este suficient pentru a pune capăt tuturor controverselor.

Cel care a instituit Sabatul nu-l va schimba cu nici o altă zi. El S-a odihnit într-o zi precisă, a binecuvântat și sfințit o zi precisă și cere ca familia omenească să respecte aceea zi precisă. Argumentul că Dumnezeu a binecuvântat și sfințit a șaptea parte din timp, dar nici o zi în mod special, este o amăgire. Prin aceasta, mulți au ajuns atât de încurcați, încât ei consideră că sfânta zi de odihnă a lui Dumnezeu nu are nici o sfințenie deosebită. Din cauză că lumea face așa, ei se simt liberi să dea la o parte Sabatul biblic și să aleagă unul care corespunde avantajelor lor; iar slujitorii ai Evangheliei îi asigură pe membrii din biserica lor că această atitudine este corectă.

Este necesară o reformă în privința Sabatului, în mijlocul celor care mărturisesc că respectă sfânta zi de odihnă a lui Dumnezeu. Mulți caută să-și mulțumească eul, în loc să-L onoreze pe Dumnezeu. Unii discută chestiuni materiale și fac planuri în Sabat; iar Dumnezeu privește lucrul acesta în aceeași lumină, ca și când ei s-ar fi angajat

în îndeplinirea efectivă a acelor afaceri. Alții se asociază cu oameni care nu au nici un respect pentru Sabat. Dacă, de dragul câștigului, un păzitor al Sabatului lasă ca afacerea care îi aduce profit să fie efectuată în Sabat de către partenerul necredincios, el este tot atât de vinovat ca și cel necredincios; și este dator să anuleze această relație, oricât de mult ar pierde făcând astfel. El nu trebuie să permită ca angajații săi, plătiți din banii lui, să lucreze în Sabat. Oamenii cred că nu-și pot îngădui să asculte de Dumnezeu în afacerile lor; însă ei nu-și pot permite să nu asculte de El. El nu va lăsa nepedepsită neglijența în ce privește respectarea Sabatului. Dacă vrem să ne bucurăm de binecuvântarea lui, Sabatul trebuie păzit ca fiind sfânt.

Îndurarea divină a poruncit ca bolnavii și cei care suferă să fie îngrijiiți; activitatea care se cere pentru a le ușura suferința este o lucrare necesară, iar nu o încălcare a Sabatului. Însă orice lucrare necesară trebuie evitată. În mod neglijent, mulți amână până la începerea Sabatului lucruri neînsemnate, ce ar fi trebuit făcute în ziua de pregătire. Nu trebuie să se întâmple așa. Orice lucrare neglijată până la începerea timpului sfânt trebuie să rămână nefăcută până după trecerea Sabatului. O asemenea purtare ar putea ajuta memoria acestor oameni nepăsători și să-i facă mai atenți pentru a-și efectua lucrul în cele șase zile lucrătoare.

Pentru a păzi Sabatul ca fiind sfânt, nu trebuie nici chiar să lăsăm mintea noastră să se ocupe cu lucruri pământești. Cu toate acestea, nu este necesar să ne izolăm de natură și să ne lipsim de aerul abundent, înviorător, al cerului. Sabatul a fost făcut ca să fie o binecuvântare pentru om, atrăgându-i mintea de la munca vremelnică spre a contempla bunătatea și slava lui Dumnezeu. Este necesar ca poporul lui Dumnezeu să se adune cu regularitate ca să I se închine, să schimbe între ei gânduri legate de adevărurile din Cuvântul Său și să consacre o

parte din timp pentru rugăciune. Însă aceste ocazii, chiar în Sabat, nu trebuie făcute plictisitoare prin lungimea și prin lipsa lor de conținut sau de atractivitate. O parte din zi, toți trebuie să aibă ocazia să meargă în aer liber.

Părinți, de ce nu vă folosiți de lecțiile prețioase, pe care Dumnezeu vi le-a dat în cartea naturii, ca să le oferiți copiilor voștri o idee corectă despre caracterul Său? Mergeți și stați împreună cu ei la umbra copacilor sau în lumina strălucitoare a soarelui și dați minții lor neastâmpărate ceva din care să se hrănească, vorbind cu ei despre lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Atrageți-le atenția la semnele iubirii lui Dumnezeu față de om, așa cum se văd în lucrările Sale creatoare, și mintea lor tânără va fi atrasă și interesată, iar în inima lor va fi inspirată iubire și adorație.

Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să facă tot ce pot pentru ca Sabatul să fie o desfătare, ca să-L sfințească pe Domnul, slăvindu-L (Isa. 58,13). Ei nu pot face aceasta căutând să-și satisfacă plăcerea lor prin distracții păcătoase, neîngăduite. Ci, respectând Sabatul în cămin, el poate fi făcut cea mai interesantă zi din săptămână, așa încât revenirea lui săptămânală să fie salutată cu bucurie de către fiecare membru al familiei. Nu există o cale mai bună prin care părinții pot înălța și onora Sabatul, decât prin crearea de mijloace prin care să le transmită învățături potrivite copiilor lor și să le trezească interesul pentru lucrurile spirituale, dându-le vederi corecte despre caracterul lui Dumnezeu și despre ceea ce El le cere, pentru ca să dobândească viața veșnică. Părinți, faceți ca Sabatul să fie o desfătare, așa încât copiii voștri să-l aștepte cu nerăbdare și să-i spună bun-venit în inimile lor. Astfel va fi onorat Dumnezeu în cămin.

Când a pomit să lucreze ca reformator și eliberator în Israel, Neemia a fost însuflețit de iubirea față de Dumnezeu și de preocuparea pentru binele poporului său. Inima sa era în lucrarea pe care o

începuse; iar speranța, energia, entuziasmul și caracterul lui hotărât au fost contagioase și au inspirat și în alții același curaj și același scop nobil de care era animat el. Fiecare om a devenit un Neemia în cercul lui de influență și a dat ajutor ca să întărească mai mult mâna și inima aproapelui său; iar curând, tăria și curajul au luat locul slăbiciunii.

Iată o lecție pentru pastori și pentru alții care lucrează în scopul salvării sufletelor. Lucrătorii creștini ar trebui să manifeste același zel și aceeași seriozitate care l-au caracterizat pe Neemia. Dacă pastorii sunt inactivi și nehotărâți, fără zel plin de evlavie, ce se poate aștepta de la cei pentru care ei lucrează? În unele cazuri, acești oameni se pot ridica deasupra nivelului moral al celor care îi învață, dar aceasta nu se întâmplă des. Însă atunci când pastorii fac planuri din ce în ce mai întinse și arată că sunt hotărâți, oamenii răspund la eforturile lor; iar lucrătorii înstrăinați, descurajați, ajung uniți, plini de putere, plini de speranță și de ardoare.

Este păcat să fim neatenți, nehotărâți și indiferenți în orice lucrare în care ne-am putea angaja, dar mai ales în lucrarea lui Dumnezeu. Fiecare activitate legată de cauza Sa trebuie dusă înainte cu energie, chibzuință și rugăciune fierbinte. Este nevoie de purtători credincioși ai steagului lui Dumnezeu și ai adevărului Său și mulți sunt gata să răspundă chemării. Când aceștia văd nelegiuirea și violența ce există ca urmare a anulării legii lui Dumnezeu, ei găsesc un motiv mai presus de orice ca să respecte această lege și prețuiesc foarte mult influența ei neprihănită, care pune o limită răului. Disprețul și insultele sporesc iubirea lor pentru poruncile lui Iehova. Ei spun împreună cu David: „Eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat“ (Ps. 119,127).

The Signs of the Times, 20 mai 1886
Ellen White a făcut parte dintre fondatorii bisericii adventiste de ziua a șaptea. Scrierile sale continuă să fie un glas profetic în această biserică.

CE ÎNVĂTĂM DE LA O BISERICĂ ÎN CURS DE DISPARITIE

Aproape dintr-o dată, Biserica mondială a lui Dumnezeu și-a pierdut jumătate din numărul membrilor, în anul 1995. De ce? Și ce s-a întâmplat, de fapt?

In anul 1995, Biserica mondială a lui Dumnezeu (*The Worldwide Church of God* - WCG) aproape s-a autodistrus. Aproximativ 50 000 de membri și 500 de pastori - cam jumătate din numărul membrilor - au părăsit biserica sau au fost excluși ori concediați.

Cum s-a ajuns aici?

Fiindcă persoanele care conduc biserica au declarat că multe dintre adevărurile lor

fundamentale, distinctive, cum sunt păzirea Sabatului, zecimea, zilele sfinte și deosebirea dintre alimentele curate și cele necurate, nu mai sunt adevărate. Conducătorii au introdus schimbările pentru ca să alinieze biserica mai mult la orientarea principalelor grupări protestante.

Așa cum era de așteptat, numărul membrilor a scăzut enorm și continuă încă să scadă. Aceste pierderi de membri atrag după ele

imense pierderi financiare, ducând la suspendarea programului de televiziune al bisericii, intitulat *The World Tomorrow* (Lumea de mâine), la reducerea drastică a tirajului revistei lor cu scop misionar,

Samuele Bacchiocchi

The Plain Truth (Adevărul curat), de la șapte milioane de exemplare la mai puțin de o jumătate de milion, și la o scădere substanțială a numărului studenților la universitatea lor din California, Ambassador University - pe care acum intenționează să o vândă.

Cu toate acestea, un grup de foști pastori și prezbiteri din WCG n-a

vrut să lase ca învățăturile lor distinctive să dispară. Cu ocazia unei întâlniri, în primăvara lui 1995, ei au propus și votat crearea unei noi biserici, numită Biserica unită a lui Dumnezeu (*The United Church of God - UCG*). Până acum, această nouă biserică a atras cam 20.000 de foști membri ai WCG, iar numărul lor crește zilnic.

Această separare și slăbire dramatică a WCG ridică două

întrebări care trebuie să le atragă atenția adventiștilor de ziua a șaptea:

1. Ce a contribuit la această scindare neașteptată?
2. Ce pot învăța adventiștii de

ziua a șaptea din trista experiență a unei biserici care avea învățături comune cu ale noastre, cum sunt Sabatul zilei a șaptea, zecimea, deosebirea dintre alimentele curate și cele necurate și importanța ascultării de legea lui Dumnezeu?

Ca să găsec răspunsuri, am discutat cu persoane din conducerea bisericii nou formate, cu ocazia participării mele la două conferințe ale lor despre Sabat, la care am fost și lector. Anul acesta voi vorbi la încă șase conferințe de acest fel.

Întâlnirea mi-a permis să apreciez sinceritatea și angajamentul pastorilor care și-au pierdut serviciul și ale membrilor care au fost excluși fiindcă au ales să rămână credincioși convingerilor lor.

În timp ce ascultam relatările dureroase despre familia despărțită din cauza noilor învățături, mă întrebam ce s-ar întâmpla cu biserica noastră dacă frații care conduc Conferința Generală ar încuraja renunțarea la învățături fundamentale precum Sabatul, sanctuarul, Spiritul Profetic, zecimea și autoritatea Bibliei. Ce procent dintre pastori și membrii noștri ar prefera să fie concediați sau excluși, în loc să renunțe la convingerile lor?

Nimeni nu poate răspunde. Însă ne putem hotărî să împiedicăm să aibă loc așa ceva, învățând din experiența WCG.

Ca să înțelegem ruptura din WCG, trebuie să privim trecutul acestei biserici. WCG a fost întemeiată de pastorul Herbert W.

Faptul că o biserică având multe învățături comune cu noi aproape s-a autodistrus ne invită să ne întrebăm: „Ni s-ar putea întâmpla și nouă vreodată?”

Armstrong. El fusese hirōtonit în anul 1931 în Biserica lui Dumnezeu (de ziua a șaptea), în care a lucrat până în 1937, când a înființat propria sa biserică independentă, cunoscută la început sub numele de Radio Church of God.

Pastorul Armstrong a început apoi să publice revista *The Plain Truth*, iar în 1946 a înființat Colegiul Ambassador în Pasadena, California, care a devenit și sediul bisericii.

Spre deosebire de conducătorii bisericii adventiste de ziua a șaptea, care erau convingeți că forma democratică de conducere a bisericii este cea mai bună, Armstrong credea că forma ierarhică este cea mai adecvată. Armstrong a impus învățăturile, aspectele practice și programele WCG până la decesul său, în 1986. După moartea lui, conducătorii bisericii au păstrat în continuare sistemul ierarhic.

Înainte de a muri, Armstrong l-a ales pe Joseph W. Tkach Sr., ca succesor al lui (pastor general), ocolindu-i pe câțiva asistenți apropiați care aspiraseră la această funcție. Thack Sr., s-a bucurat de un imens sprijin din partea conducătorilor și a membrilor timp de patru sau cinci ani de la promovarea sa, în 1986. Dar prin 1992 au început să apară semnele unei schimbări fundamentale.

Asaltul începe

Trepat, conducătorii bisericii au retras din circulație publicațiile lui Armstrong. Noii conducători au acordat mai puțină importanță profetiilor și au adoptat o interpretare mai apropiată de cea a principalelor grupări protestante. În mod asemănător, insistența bisericii asupra ascultării de poruncile lui Dumnezeu a fost înlocuită cu primirea mântuirii prin har, fără a ține seama de faptele de ascultare.

În toamna anului 1994, conducătorii au pornit un asalt împotriva Sabatului, a zilelor sfinte, a deosebirii dintre alimentele curate și cele necurate și a zecimii.

Referitor la Sabat, Joe Tkach Jr., pe care tatăl lui îl numise în fruntea personalului cultic (și succesor al lui Tkach Sr., care a murit spre sfârșitul anului 1995), susținea, într-un studiu publicat în februarie 1995, că „Se pune întrebarea: Cere

Dumnezeu ca poporul Său din noul legământ să se odihnească în ziua a șaptea? Răspunsul este: Nu, Dumnezeu nu cere aceasta“. Evident că Tkach Jr. adoptase ideea, larg răspândită, că noul legământ eliberează pe poporul lui Dumnezeu de obligația de a respecta poruncile Sale.

Surse informate apreciază că aceste schimbări doctrinare au fost influențate de așa-numiții teologi de la Azusa Pacific University, cărora biserica le plătise cursurile de teologie, în principal la Azusa Pacific University. WCG avea nevoie de profesori calificați, ca să primească atestarea academică oficială pentru universitatea lor, Ambassador, așa că au trimis mulți studenți la Azusa Pacific. Unii dintre acești teologi tineri au făcut parte și din comitetul administrativ al pastorului general Tkach. Scopul lor mărturisit a fost să-și integreze biserica în principalul curent evanghelic, prin eliminarea unor anumite învățături (cum este ținerea Sabatului), pe care ei le considerau vestigii ale vechiului legământ.

La început, credincioșii loiali din biserică au preferat să creadă că pastorul general Tkach Sr. nu avea cunoștință despre „noua teologie“ pe care o răspândea comitetul său administrativ. Însă mulți alții și-au dat seama că tinerii teologi de la Azusa Pacific University exercitau o influență enormă asupra lui Tkach Sr.

Toate îndoielile au fost risipite în cele din urmă, în decembrie 1994, când Tkach Sr., a înregistrat o predică pe casetă video, casetă ce a fost urmărită practic în toate adunările WCG la începutul lui ianuarie 1995. În predica aceea, Tkach Sr. spunea clar că el îmbrățișase noua teologie și era pregătit acum să o impună prin concedierea și/sau excluderea pastorilor și membrilor nesupuși din biserică. Mai bine de patru sute de pastori au demisionat ori au fost concediați și mii de membri au fost excluși. Mulți dintre aceștia aparțin acum bisericii nou formate.

Ce învățăm de aici

Ca adventiști de ziua a șaptea - care ținem, de asemenea, Sabatul și ne pregătim pentru a doua ve-

nire a Domnului Isus - putem trage patru învățăminte importante din această experiență traumatică.

1. Primejdia unei structuri ierarhice

O mare primejdie se află în forma ierarhică de conducere a bisericii, în care procesul luării deciziilor stă în mâna câtorva conducători. Pastorul general Tkach Sr. exercita o autoritate aproape pontificală. Un cabinet administrativ restrâns îl sfătuia, însă, în cele din urmă, el dicta ce trebuie să practice pastorii și ce trebuie să practice membrii. O formă atât de autocratică de conducere a bisericii nu permite o participare apreciabilă din partea laicilor și clerului la conducerea bisericii și elimină orice fel de dezacord.

Mai mulți foști pastori din WCG au spus că ei îl rugaseră deseori pe Tkach Sr. să convoace un consiliu al pastorilor ca să discute schimbările doctrinare, dar cererile lor au fost respinse.

Tăria unei organizații bisericesti depinde de gradul de consens și de convingere al membrilor săi. Acestea nu pot fi impuse de la vârf; ele trebuie să pornească de jos, prin implicare în luarea deciziilor.

Actuala structură ierarhică a WCG ne amintește de structura administrativă a bisericii adventiste de ziua a șaptea de la începutul acestui secol. Pe vremea aceea, câțiva conducători ai Conferinței Generale exercitau ceea ce Ellen White numea o „putere regească“. Influențată în mare măsură de sfaturile ei venite la timp, sesiunea Conferinței Generale din 1901 a efectuat o reorganizare atât de necesară, ce a permis o reprezentare mai largă în comitetul executiv al Conferinței Generale.

Persoanele din administrația bisericii vor fi ispițite întotdeauna să-și consolideze puterea, ca să înlesnească aplicarea metodelor și programelor lor. Pentru a-i feri pe conducătorii noștri de această înclinație care duce la pierderea integrității, trebuie să ne păstrăm actualul sistem reprezentativ de conducere a bisericii, cu toate limitările care-l însoțesc.

2. Influența teologilor liberali

Dacă doar un mic număr de teologi puși în funcții cheie vor influența schimbările doctrinare, aceasta va putea duce la scindarea unei biserici. Potrivit unor surse informate, trei teologi foarte liberali (teologi de la Azusa Pacific University), din preajma pastorului Tkach Sr. l-au sfătuit să aplice schimbările doctrinare.

Influența teologilor liberali care contestă autoritatea Bibliei și adevărul învățăturilor din biserică lor se simte practic în fiecare biserică, inclusiv în biserică adventistă de ziua a șaptea. Aceasta face parte din prețul pe care bisericile îl plătesc astăzi fiindcă încurajează studiile superioare. Ca universitățile și colegiile lor să fie atestate academic în mod oficial, în special bisericile mai tinere trebuie să finanțeze studenții capabili, ca să obțină diplome universitare în instituții de învățământ superior în care umanismul, secularismul și înalta critică sunt foarte răspândite.

Fiind expus zilnic acestor ideologii timp de mai mulți ani, oricui îi este greu să rămână neafectat de ele. De aceea, nu e surprinzător faptul că unii tineri promițători, trimiși să obțină diplome în aceste instituții, se întorc având vederi liberale opuse învățăturilor din biserică lor.

Rezolvarea acestei probleme nu este să renunțăm la educația superioară. Nu există nici un motiv de laudă în ignoranță. Mai curând, soluția este să ne asigurăm că persoanele care lucrează în instituții academice sau în funcții administrative sunt ferm atașate de învățăturile și normele bisericii pe care o slujesc. Oameni care în timpul studiilor lor universitare au ajuns să critice sau chiar să își bată joc de învățăturile bisericii nu pot și nu trebuie să slujească în biserică lor. Pentru a satisface așteptările bisericii din care fac parte, s-ar cere ca ei să-și calce pe conștiință și să lucreze împotriva convingerilor lor; iar dacă ei ar preda învățături diferite, acest lucru ar fi nedrept față de biserică din ai cărei bani li se plătește salariul.

3. Schimbările necesită un consens

Întrebarea fundamentală nu este dacă e nevoie vreodată să fie revizuită doctrina. Bisericile vii vor crește în înțelegerea adevărilor descoperite. Ele zidesc pe temelia doctrinară pusă de pionierii lor.

Totuși, schimbările doctrinare propuse trebuie să fie dezbătute și examinate pe larg și adoptate doar cu sprijinul clar al membrilor. Schimbările doctrinare impuse de una sau de câteva persoane, împotriva voinței majorității, pot scinda o biserică și-i pot distruge credibilitatea.

Din nefericire, WCG a făcut schimbările în maniera greșită, dictând schimbările doctrinare de sus în jos, iar nu prin obținerea unui consens treptat de jos în sus.

Mai mult decât atât, în dorința lor de a curăți biserică de învățăturile nedorite, ei au mers prea departe, adoptând o concepție dispensaționalistă ce respinge instituții legitime din Vechiul Testament, cum sunt Sabatul, zecimea și deosebirea dintre animalele curate și cele necurate.

Imaginați-vă ce s-ar întâmpla dacă președintele Conferinței Generale ar avea autoritatea să impună în mod unilateral o nouă teologie în toată lumea. Rezultatul ar fi asemănător celor întâmplate în WCG. Forma noastră reprezentativă de conducere a bisericii obligă ca subiectele importante care generează discuții să fie dezbătute și votate de către toți delegații participanți la sesiunile Conferinței Generale.

Și totuși, chiar sistemul nostru adventist are nevoie de îmbunătățiri. O majoritate simplă de 51% este prea puțin suficientă pentru adoptarea sau respingerea unei acțiuni importante. A adopta o hotărâre care creează neînțelegeri, respinsă de 49% dintre membri, înseamnă să rupem biserică în două.

Schimbările care afectează învățăturile biblice fundamentale trebuie să aibă sprijinul unei vaste majorități. Tăria unei biserici depinde de coeziunea sa doctrinară. O biserică împărțită în privința unor importante subiecte de doctrină sau reguli de funcționare nu mai reprezintă unitatea din trupul lui Hristos. I se pierde identitatea, misiunea îi este slăbită, iar credibilitatea distrusă.

4. Primejdiile vin dinăuntru

Poate că lecția cea mai de seamă este că primejdiile cele mai mari pentru o biserică apar din ea însăși. Nici o presiune strict exterioră nu a produs tulburările actuale din WCG. Nici o putere civilă sau religie rivală nu a dat această lovitură. Daunele au fost provocate din interior. I s-ar putea întâmpla așa ceva și bisericii noastre?

Biblia ne avertizează referitor la pericole. Pavel le-a spus astfel prezbiterilor din Efes: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheați” (Fapte 20,29-31).

De asemenea, sora White scria: „Trebuie să ne temem mult mai mult de pericolele dinăuntru decât de cele din afară. Obstacolele care apar din interiorul bisericii, în calea tăriei și succesului, sunt mult mai mari decât cele din partea lumii” (Selected Messages, book 1, pag. 122).

Ne amintim cum, în trecut apropiat, unii dintre cei mai buni și străluciți membri ai noștri au atacat învățăturile noastre despre sancțiar, despre interpretarea profețiilor și despre Spiritul Profetic.

Mai mult, ca rezultat al ideilor răspândite de către unii și al eșecului altora de a da învățăturile potrivite, o parte dintre membrii noștri tratează Sabatul mai puțin ca pe o zi sfântă și mai mult ca pe o zi liberă. Unii pierd conștiința apropiatei reveniri a Domnului Hristos. Mulți ignoră apelul îndelung al bisericii în trăirea după principii înalte referitoare la îmbrăcăminte, podoabe, distracții și temperanță și aleg să arate și să trăiască asemenea lumii, iar nu ca urmași ai Mântuitorului, care ne cheamă la sfințenie.

Experiența Bisericii mondiale a lui Dumnezeu (WCG) trebuie să fie o avertizare pentru adventiștii de ziua a șaptea. Trebuie să învățăm aceste lecții prețioase, ca să prevenim o traumă dureroasă în biserică noastră.

Samuele Bacchiocchi este profesor de teologie și istorie bisericească la Universitatea Andrews, Berrien Springs, Michigan, S.U.A.

Adventist Review, 18 aprilie 1996

AZI: *Duceți-vă!* MĂINE: *Veniți!*

Cine se conformează astăzi cuvintelor lui Isus „Duceți-vă...”

(Matei 28,19) va auzi mâine cuvintele Sale „Veniți...” (Matei 25,34).

Astăzi, biserica se îndreaptă cu deosebită recunoștință spre Dumnezeu, pentru miile de evangheliști laici, frați și surori, care au răspuns pozitiv la chemarea divină adresată de către biserică. În acest sens, amintim acele familii care au acceptat să ofere un an din viață pentru Hristos, părăsindu-și domiciliile și mutându-se în zonele albe, cât și nenumărați alți membri care activează în cadrul comunităților lor în diferite ramuri, cum ar fi: evanghelizare, vizite în penitenciare, lucrări de binefacere, acțiuni sanitare și altele. Tuturor acestora le dorim, în mod sincer, să audă cât de curând cuvintele Mântuitorului: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită.” Cei care vor avea parte de această primire sunt cei care ascultă astăzi de cuvintele lui Isus: „Duceți-vă...” În schimb, cei care nu-și înțeleg această misiune, este posibil ca, în ziua aceea, să audă cuvintele: „Duceți-vă de la Mine...” (Matei 25,41).

Denumirea de evanghelist laic nu este o funcție în biserică, ci este o misiune sfântă, este un privilegiu nobil, care ne așază în tovărășia îngerilor sfinți care se oferă să fie slujitori pentru cei care vor obține mântuirea. Această misiune își are obârșia în chemarea și însărcinarea rostite de către Domnul Hristos. Chiar prin nașterea Sa și apoi prin întreaga Sa activitate, Hristos a desființat barierele artificiale ale naționalismului, ale gradelor de cultură, pe cele de ordin material, și a întemeiat o biserică de preoți în sistemul preoției împărătești

Emilian Niculescu

melhisedechiene, al cărei Mare Preot este chiar El.

Cu regret, constatăm că doar o mică parte din potențialul bisericii s-a mobilizat în acest sens, de aceea dorim să reamintim sfatul inspirat al Spiritului Profetic: „Oriunde se înființează o biserică, toți membrii ar trebui să se angajeze activ în lucrarea misionară. Ei ar trebui să viziteze toate familiile din vecinătate și să cunoască starea lor spirituală.” (Mărturii, vol. 6, pag. 299)

„Fiecare biserică sau comunitate trebuie să fie o școală pentru pregătirea de misionari creștini. Membrii ei trebuie învățați să țină lecturi biblice, să conducă și să predea în grupele Școlii de Sabat, să ajute cât mai bine pe săraci și să îngrijească de bolnavi, să lucreze pentru cei înstrăinați de Dumnezeu și de legea Lui. Ar trebui să se înființeze școli pentru îngrijirea sănătății, școli de gătit și clase pentru învățarea fiecărei ramuri din opera de ajutorare creștină. Să nu fie doar o predare teoretică, ci o activitate propriu-zisă, sub conducerea unor instructori cu experiență.” (Divina Vindecare, pag. 104)

„Cei care au în supraveghere viața spirituală a bisericii ar trebui să găsească mijloace și căi prin care fiecărui membru al bisericii să i se dea prilej să aibă un rol activ în lucrarea lui Dumnezeu. În trecut, prea adesea lucrul acesta n-a fost făcut. Nu s-au făcut și nu au fost pe deplin puse în aplicare planuri clare, prin care talentele tuturor să fie folosite în serviciu activ. Sunt prea puțini aceia care își

dau seama cât de mult s-a pierdut din cauza aceasta.” „Așa stau lucrurile în oștirea prințului Emanuel. Generalul nostru, care n-a pierdut niciodată o bătălie, așteaptă serviciu voios, credincios, de la fiecare persoană care s-a înrolat sub steagul Său.” (Mărturii, vol. 9, pag. 95, 96)

Astăzi, când trăim în ceasul al unsprezecelea, stăpânul viei mai iese pentru a nu știu câta oară „în piața bisericii”, să caute lucrători în via Sa. Dacă sunt alții care vor să răscumpere vremea, mai este de lucru și pentru ei. De aceea, fie ca această zi să fie ziua reconsecrării celor angajați în lucrarea de evanghelizare, dar să fie, totodată, și angajarea solemnă pentru cei care încă nu și-au găsit locul în această uriașă lucrare. Prin această imensă armată de frați și de surori, tineri și în vârstă, Dumnezeu vrea să-și îndeplinească făgăduința: „Cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul.” (Gen. 8,22)

Pentru anul de evanghelizare 1996-1997, biserica adventistă din România lansează cel mai vast și cel mai îndrăzneț program: Campania Națională de Evanghelizare. Poate că, pentru această ocazie, se potrivesc cel mai bine cuvintele din 2 Împărați 7,9-10: „Apoi, și-au zis unul altuia: 'Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea și dacă vom aștepta până la venirea zilei de mâine, vom fi pedepsiți. Veniți acum și haidem să dăm de știre casei împăratului'. Au plecat, și au chemat pe străjerii de la poarta cetății...”

Emilian Niculescu este directorul Școlii de Sabat și al activității laicilor în uniunea română

De ce ne plac sau nu ne plac schimbările?

Noile descoperiri asupra creierului uman ne pot ajuta să îmbunătățim relațiile armonioase în biserică și în familie.

Ne mutam iarăși. Butoaiele fuseseră scoase din pivniță, geamantanele fuseseră coborâte de la mansardă. Fratele meu și cu mine trebuia să ajutăm la sortare și împachetare. Putea fi distractiv, dar era și extenuant.

Am fost uimită să constat că atât de mulți oameni își exprimau compasiunea pentru faptul că trebuie să ne mutăm. Noi o luaserăm ca pe ceva de la sine înțeles, o întâmplare normală în viața copiilor de pastor, și o priveam ca pe o aventură. Și, cu toate că nu realizăm atunci, învățăm să practicăm arta schimbării elegante.

Crescând, mi-am dat seama că mulți oameni nu privesc schimbarea ca pe o aventură. Însă, așa cum spunea Heraclit în anul 500 î.Hr., „singura constantă este schimbarea”. Schimbarea este viața!

Patru puncte de vedere

Recent, mi s-a cerut să tratez acest subiect în fața unui grup de tineri. Discuțiile au fost vii! Unul dintre participanți susținea că schimbarea nu este de dorit și că ar trebui să ne luptăm, cu încăpățănare chiar, să menținem starea de fapt actuală. Un altul credea că, dacă schimbarea ar fi necesară din când în când, ar trebui dirijată cu atenție de cineva însărcinat cu aceasta.

Un altul considera, totuși, că schimbarea este condimentul vieții

Arlene Taylor

și că nimeni nu are parte de ea în-deajuns. Al patrulea a adăugat că nu schimbarea este adevărata problemă, ci dacă *suntem sau nu capabili să ne adaptăm schimbării*.

Toate aceste puncte de vedere au fost susținute cu deosebită intensitate. Eu am sugerat că, dacă noi toți ne schimbăm în mod constant - fiecare celulă a corpului nostru se schimbă la câțiva ani (celulele mucoasei digestive la trei zile, ale sângelui și pielii la treizeci de zile, ale creierului la șapte ani - n. trad.) - atitudinea noastră față de schimbare ține mai curând de tipologia noastră psihică decât de realitate. Aceasta ne-a determinat să vorbim cu atât de multă uimire și admirație, născute din structura creierului, cu mult înainte ca fostul președinte George Bush să declare că anii nouăzeci ar trebui să fie numiți deceniul creierului.

Unii dintre tineri erau familiarizați cu studiul *substanței cerebrale*, partea cea mai importantă a creierului uman (alcătuit din creierul mare sau propriu-zis, creierul mic și trunchiul cerebral; descrierea următoare se referă la creierul mare - n. trad.) Creierul este împărțit prin fisura interemisferică în emisfera stângă și cea dreaptă. La rândul lor, emisferele sunt împărțite, prin alte fisuri naturale, în lobi (Sylvius, Rolando etc. - n. trad.).

Secretele creierului

Fiecare dintre lobi creierului nostru este responsabil pentru funcții diferite. De exemplu, lobul frontal stâng ne face în stare să stabilim scopuri și să luăm decizii. Pe de altă parte, lobul temporal stâng ne ajută să realizăm cu exactitate schemele de rutină învățate (stereotipiile dinamice - n. trad.) și să menținem starea de fapt. Între timp, lobul temporal drept ne face în stare să ne convertim emoțiile în sentimente și ne îndeamnă să cultivăm o relație personală cu Dumnezeu. Și, da, lobul frontal drept ne ușurează capacitatea de a ne adapta (schimba!).

Cu alte cuvinte, modul nostru de gândire - și dacă noi gustăm schimbarea sau îi rezistăm - este determinat de propria noastră constelație de neurotransmițători chimici (dopamină, serotonină, acetilcolină, catecolamine, endorfine etc. - peste 200 în total, dintre cele cunoscute - n. trad.).

Potrivit cercetărilor actuale asupra creierului (de menționat Benziger și Sohn), cei mai mulți dintre noi se nasc cu o anumită *tipologie cerebrală*. Tipologia cerebrală este o preferință biochimică înăscută, de a prelucra informația într-unul sau altul dintre lobi cerebrale.

Cum poți să-ți identifice propriile caracteristici cerebrale? Studiați descrierea care urmează. Cei mai

mulți dintre noi se vor identifica, în mod hotărât, cu simțămintele și comportamentul care caracterizează unul sau doi dintre lobi cerebrali.

Frontal stâng - lobul priorităților

Cei care utilizează preponderent acest lob au următoarele preferințe:

- Evită schimbarea.
- Iau în considerare schimbările dacă acestea promit să grăbească reușita și dacă se potrivesc cu logica proprie.
- Doresc să orienteze schimbarea și s-o mențină sub control.
- Sunt insensibili și dictatoriali în timpul procesului schimbării - și se înstrăinează de ceilalți.

Temporal stâng - lobul organizator

- Se opun schimbării.
- Iau în considerare schimbarea *dacă* este o problemă de viață și de moarte sau dacă schimbarea este practică și verificată.
- Doresc să delibereze asupra fiecărei schimbări și, pe cât posibil, să mențină starea de fapt.
- Încorporează schimbările, cu acuratețe, în rutina deja existentă - însă pot zădărnici întregul proces prin teama de schimbare.

Frontal drept - lobul vizionar

- Iubesc schimbarea!
- Inițiază schimbări pentru a rezolva probleme, adăuga varietate vieții și evita plictiseala.
- Gândesc și acționează intuitiv și spontan, inspirându-i și pe ceilalți să participe.
- Devin nerăbdători și apatici față de detalii. De asemenea, tind să se distanțeze de schimbare, dacă aceasta determină conflicte.

Temporal drept - lobul armoniei

- Încuviințează schimbarea.
- Acceptă schimbarea *dacă* este în beneficiul tuturor și *dacă* promovează armonia.
- Doresc să discute schimbarea în toate aspectele ei, incluzând in-

teresele și participarea fiecăruia, pentru a diminua conflictul.

• Ajută la tranziția *lină* a procesului schimbării, dar, cu o astfel de preocupare excesivă pentru armonie, pot determina întârzierea sau amânarea aplicării schimbării.

Suntem noi rigizi, inflexibili?

Simplele fapte că am putea moșteni una dintre aceste tendințe înnașcute, de a percepe schimbarea dintr-o asemenea perspectivă, nu ne limitează, în orice caz, la acea perspectivă. Lobi cerebrali sunt concepuți să concluzioneze. În consecință, *putem alege poziția* pe care o vom adopta în ultimă instanță. Mai mult, într-o măsură considerabilă, noi alegem gradul de *supărare*, mai mare sau mai mic, ce va caracteriza experiența noastră în cursul schimbării.

De exemplu, când înțelegem că există patru stiluri de gândire, putem învăța să evităm unele disensiuni neînțelepte, la care făcea referire apostolul Pavel în Tit 3,9: „Evită controversele nebune, genealogiile, certurile și discordiile privitoare la lege, pentru că acestea sunt nefolositoare și zadarnice” (după NTV).

Cearta amvonului

Un pastor s-a trezit, involuntar, în mijlocul unei astfel de controverse. El mi-a relatat întâmplarea în timp ce participa la unul dintre seminariile mele cu titlul „Utilizarea întregii capacități cerebrale în viață” (*Whole Brain Living*).

El se obișnuise să-și prezinte predica din Sabat cât mai apropiat

de membrii comunității sale. Cu Biblia într-o mână, purtând un microfon la rever, el pășea uneori chiar printre rânduri. În acest mod original, el dorea să-și hrănească și să-și încurajeze turma și să ajute pe fiecare să dezvolte o relație personală cu Dumnezeu.

Pastorul a primit chemarea de a merge într-o comunitate mai mare, dintr-un alt stat nord-american. Amvonul din noua sa comunitate era imens, dominând podiumul. Fiind relativ scund, el se simțea nu numai strivit de amvon, dar și complet separat de comunitate.

Într-o zi, cu ajutorul a doi diaconi, mută amvonul impozant în partea laterală a platformei.

La primul serviciu divin, el a fost surprins de furtuna de proteste ce a urmat.

Să analizăm plângerile. Un frate (tip cerebral *temporal stâng*) arăta realmente stresat și zise:

„Amvonul a stat ani și ani de zile în centrul platformei, încă de când eram un copil!”

Un alt frate (lob *frontal stâng*) întrebă răspicat: „Cine v-a dat voie să mutați amvonul?”

Desigur, câțiva (lob *frontal drept*) gândeau că inovația pastorului este o schimbare binevenită - dar ei nu constituiau decât o minoritate. Alții (lob *temporal drept*), în mod clar, erau deranjați de întreaga situație. În strădania lor de a păstra armonia, au fost de acord, inițial, cu opinia primului frate, apoi cu a celui alt și în final s-au dus acasă cu o durere de cap sfâșietoare.

A fost convocată o întâlnire de comitet. După trei ore de discuții aprinse, a triumfat grupul „Nu mișcați amvonul!” În următorul Sabat, venind la adunare, pastorul

Comunitățile pot fi dezbinat din cauza unor schimbări minore, cum ar fi culoarea covorului nou sau dacă trebuie să schimbăm amvonul mare cu unul mai mic.

a găsit amvonul în poziția sa inițială și prins cu strășnicie de platformă!

Știind că se bucura, efectiv, de predica față-în-față, l-am întrebat cum intenționează să rezolve dilema.

„Cred că voi lăsa amvonul acolo unde se află”, a zis el.

„Aceasta va da satisfacție celor ce țin de tipologia creierului stâng.

Și, între timp, voi predica o dată în fața amvonului”, adăugă el gânditor. „Poate chiar o dată pe lună.

Aceasta le va oferi celor de tip frontal drept varietatea dorită, satisfăcând și preferințele mele temporale drepte pentru părtășie și” - o licărire se ivi în ochii săi - „le va da celor de tip cerebral stâng șansa să exerseze adaptarea la schimbare.”

Cred că Mark Twain s-ar fi bucurat de soluția pastorului.

Filosofia lui Twain era că n-ar fi deloc bine ca toți să gândească la fel. În schimb, diferențele de opinie creează stimulente pentru dezvoltarea inventivității utile.

Acest adevăr era valabil și în vremurile biblice. Deosebiri de vederi s-au concretizat în reducerea multelor reguli stabilite pentru credincioșii dintre neamuri, ducând, de asemenea, la formarea celei de a doua echipe misionare (Fapte 15).

Așa cum arată, pe bună dreptate, sora White, ființele umane „se deosebesc atât de mult în înclinații, deprinderi și educație, încât și felul nostru de a vedea lucrurile este diferit” (*Divina Vindecare*, pag. 354).

Folosind terminologia neuropsihică actuală, am putea spune că *tipologia cerebrală*, sau *tipul psihosomatic* al fiecăruia, are o importantă contribuție la această diversitate. În schimb, multe controverse din familiile, școlile, comunitățile și de la locurile noastre de muncă rezultă din lipsa noastră de înțelegere a faptului că Dumnezeu dorește ca „persoane cu temperament diferit să se unească împreună”, (*Child Guidance*, pag. 205) și că acest amestec heterogen și armonios este nu numai de dorit, ci și posibil.

Lob frontal stâng

- Stabilește scopuri
- Alege cele mai bune opțiuni
- Stabilește prioritățile pas cu pas
- Folosește puterea voinței

Lob temporal stâng

- Organizează rutina
- Urmează programul cu atenție
- Se luptă să facă totul corect
- Practică, practică...

Lob frontal drept

- Identifică opțiunile
- Prevede rezultatele dorite
- Acceptă riscul schimbării
- Urmărește obiectivele

Lob temporal drept

- Creează un sistem de suport
- Armonizează elementele vieții
- Menține legătura cu Dumnezeu Atotputernic
- Îmbrățișează creșterea personală

Un ghid pentru schimbare

În realitate, Biblia este un cuprinzător tratat pentru schimbare. Viața creștină înseamnă să devenim oameni noi (2 Cor. 5,17), să adoptăm noi comandanțele de viață (Ioan 13,34) și să trăim pe un pământ nou (Apoc. 21,1), unde toate lucrurile sunt noi (Apoc. 21,5).

Aceasta înseamnă schimbare! De aceea, întrebarea nu este: „Ne vom schimba?”, ci mai degrabă: „Cum ne vom adapta, ce atitudine vom lua față de schimbare?”

Vom întoarce capul, făcându-ne că nu auzim sau vom zâmbi politicos, zicând: „Poate, cândva”? Vom înainta, schimbându-ne doar cu jumătate de inimă și cu gândul că vom reveni curând la căile bătătorite? Sau ne vom revizui opiniile și vom da piept cu schimbarea în mod consecvent, când aceasta este spre binele nostru actual și veșnic?

Să evoluăm pe calea dezvoltării personale și spirituale, să ne inițiem și să ne adaptăm modelelor de comportament mai sănătoase și mai avantajoase (preferabile) este o adevărată provocare. Trebuie să ne asumăm riscurile. Înțelegerea propriului nostru mod individual de abordare a schimbării ne poate ajuta să evităm amânarea contraproductivă, pe de o parte, și schimbările imprudente, pe de altă parte. În orice caz, când schimbarea este ne-

cesară sau benefică, amintiți-vă că *exemplul* este cel mai bun maestru iar planurile la care creierul contribuie în întregime vor da rezultate excelente.

Arlene Taylor, doctor în medicină, este director de control epidemiologic și risc managerial la Spitalul St. Helena, California. Ea conduce seminariile „Whole Brain Living”.

Adventist Review, 6 decembrie 1995

Traducere de dr. Sorin Săndulache

Mintea trebuie disciplinată, educată, instruită; fiindcă oamenii trebuie să-i servească lui Dumnezeu pe căi care nu sunt în armonie cu înclinațiile înăscute. Inima trebuie educată să fie statornică în Dumnezeu. Cei în vârstă și cei tineri trebuie să-și formeze obiceiuri de gândire care îi vor face în stare să se împotrivească ispitei. (*Mind, Character, and Personality*, pag. 5)

IERUSALIMUL - DE 3000 DE ANI

„Dacă te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea
destoinicia ei!“ Psalm 137,5

Ierusalimul cel incomparabil ne invită la un jubileu la fel de incomparabil: aniversarea a trei mii de ani de la nașterea lui. Nu este exclusă posibilitatea motivării istorice a acestui jubileu discutabil. Și alte orașe sărbătoresc cu plăcere asemenea evenimente, fără să pună în discuție exactitatea desăvârșită a certificatului lor de naștere. După tabela cronologică a Bibliei traduse de Luther, David a cucerit Ierusalimul în anul 997 î.Hr., făcând din el reședința sa. „Împăratul a mers cu oamenii lui asupra Ierusalimului împotriva iebusiților, locuitorii țării. Ei au zis lui David: 'Să nu intri aici, căci și orbii și ologii ți se vor împotrivi!' Prin aceasta voiau să spună că David nu va intra cu nici un chip aici. Dar David a pus mâna pe cetățuia Sionului: aceasta este cetatea lui David. David s-a așezat în cetățuia, pe care a numit-o cetatea lui David. A făcut întărituri de jur împrejur, în afară și înăuntru lui Milo (Cetățuia)“ (2 Samuel 5,6-7,9; compară cu 2 Cron. 1,4-9).

Numele Ierusalim în limba arabă este *Al-Quds*. Nu apare niciodată în Coran, în timp ce în Biblie apare de peste șapte sute de ori. Noul Testament îl menționează de o sută patruzeci și patru de ori.

Numele Ierusalim este compus din două cuvinte combinate din limba ebraică: 'yir = cetate și salem = pace; „Orașul păcii“.

Ierusalimul, ca izvor al credinței și al păcii, a fost considerat și cel mai sfânt oraș din lume. Se spune că primii creștini, care au trăit până în anul 325 d.Hr., s-au rugat întorși cu fața spre Ierusalim.

Ierusalimul a fost, în același timp, și orașul teroarei, al războaielor și al vărsării de sânge.

Ierusalimul este orașul culmilor și al adâncimilor. În interiorul zidurilor lui au avut loc cele mai

mari apostazii, dar și cele mai mari pocăințe.

La porțile Ierusalimului s-au dat mai multe bătălii decât în oricare alt oraș al lumii.

Ierusalimul a fost asediat de peste cincizeci de ori; a fost cucerit de patruzeci de ori și a fost distrus parțial de treizeci și două de ori. S-a ridicat de cinci ori din cenușa lui și a fost de douăzeci și șase de ori sub ocupație inamică. În ultimii douăzeci și cinci de ani a suferit patru războaie.

În Biblie este menționat prima dată în timpul lui Avraam și Melchisedec, sub numele de Salem (Gen. 14,18).

După cum am menționat mai sus, David a cucerit Ierusalimul din mâna iebusiților, făcând din el capitala țării. Acolo a mutat mai târziu și chivotul.

Între anii 965 și 922 î.Hr., Solomon a înfrumusețat Ierusalimul și a clădit acolo templul.

În anul 587 î.Hr., babilonienii au cucerit Ierusalimul, au distrus templul și i-au dus în captivitate pe iudei. De trei ori au invadat babilonienii Palestina: în anii 605, 597 și 586 î.Hr.

În anul 538 î.Hr., iudeii s-au întors din captivitate și au reclădit templul în baza celor trei decrete de rezidire a Ierusalimului și a templului. Cărțile Ezra și Neemia enumeră chiar patru decrete de rezidire a templului din Ierusalim:

1. Decretul lui Cir, împăratul perșilor: 537 î.Hr. (Ezra 1,1-4).
2. Decretul lui Darius, decret de reactivare a celui dat de Cir: 519 î.Hr. (Ezra 6,1-12).
3. Decretul lui Artaxerxe - pentru restatornicirea și autonomia națiunii iudaice: 457 î.Hr. (Ezra 7,11-26).
4. Decretul de restaurare a porților arse și a zidurilor parțial distruse ale orașului Ierusalim, dat tot de Artaxerxe: 444 î.Hr. (Neemia 2,3-5; 6,15).

În anul 332 î.Hr., Alexandru cel Mare a cucerit Ierusalimul.

În anul 168 î.Hr., Antioh Epifanul a dărâmat zidurile și fortificațiile Ierusalimului.

În anul 63 î.Hr., romanii au cucerit Ierusalimul.

În anul 37 î.Hr., Irod a fost numit împărat al iudeilor. Fiind un mare constructor, el a înfrumusețat Ierusalimul, înconjurându-l cu ziduri. A reclădit templul, mai măreț și mai splendid decât a fost pe vremea lui Solomon. Ierusalimul din timpul lui Irod a fost cel cunoscut de Isus personal.

În anul 70 d.Hr., Ierusalimul a fost distrus de către Titus, care a reprimat răscoala iudeilor. Isus prezisese acest lucru (Luca 19,41-44).

În anii 132-135, după reprimarea celei de a doua revolte a iudeilor, conduse de Bar Kochba, împăratul Adrian a reconstruit Ierusalimul, după modelul unui oraș roman, și l-a numit *Aelia Capitolina*. Iudeilor li s-a interzis intrarea în Ierusalim sub pedeapsa cu moartea.

În anul 330 împăratul Constantin a transformat Ierusalimul într-un oraș creștin.

În anul 614 perșii au cucerit Ierusalimul și i-au distrus toate bisericile.

În anul 636 Ierusalimul a trecut în mâinile arabilor pentru o perioadă de aproape cinci sute de ani.

În anul 1099, Ierusalimul a fost cucerit de armatele cruciate, care au făcut din el capitala împărăției latine.

În anul 1187, musulmanii conduși de Saladin au recucerit Ierusalimul.

În anul 1517, Ierusalimul a căzut în mâinile turcilor, rămânând sub stăpânirea lor patru sute de ani.

În anul 1917, Ierusalimul a fost cucerit de armata britanică sub comanda generalului Allenby.

În anul 1948, ca urmare a războ-

iului dintre iudei și arabi, Ierusalimul a fost împărțit între iudei și iordanieni.

În anul 1949, Ierusalimul a devenit capitala statului Israel, proclamat la 14 mai 1948.

În anul 1967, în timpul războiului de șase zile, israelienii au recucerit partea orașului ocupată de iordanieni, Ierusalimul devenind astfel un oraș unit. (*Das Heilige Land*, pag. 6)

Dar să nu uităm imponderabilul în istorie: „Profeția” (Gen. 16,12; 25,18. Agar, Ismael, Isaac...). Paisprezece națiuni arabe, cu o populație de peste o sută zece milioane de arabi, trăiesc în fața fraților lor vitregi, israelienii - aproximativ patru milioane de iudei. Raportul este asemănător celui dintre David și Goliat.

Suprafața statelor arabe este de 640 de ori mai mare decât a Israelului. În Israel, pe 1 km² trăiesc 219 locuitori. Pe teritoriul țărilor arabe, pe 1 km² trăiesc 16 locuitori.

În Israel există optzeci și cinci de curente evreiești; șazeci și două de curente mahomedane și cinci sute unsprezece curente creștine.

Locul Ierusalimului de astăzi poate fi atestat în mod incontestabil deja de mult timp, fiind populat încă de acum trei mii de ani. Iar mențiunea cea mai veche și mai sigură a orașului, ca *Urusalimmu*, se găsește în textele egiptene de la Amarna, din secolul al XIV-lea î.Hr. Așadar, aniversarea jubiliară a orașului este îndreptățită. Unii observatori presupun că acest plus de „documentare” are un scop politic: ideea jubiliară îi aparține legislativului israelian, care intenționează, în acest fel, să cimenteze în mod religios pretenția evreilor asupra Ierusalimului, ca oraș-capitală a statului lor. Sărbătorile respective vor dura până la sfârșitul anului 1996. În timpul acesta, se vor purta tratativele hotărâtoare dintre israelieni și palestinieni asupra viitorului Ierusalimului, respectiv luarea deciziilor finale. Legislativul israelian dorește să producă în mod rapid fapte obiective, finale, prin lucrări de construcții extinse... Sărbătoarea jubiliară ar putea servi ca o perdea strălucitoare, în spatele căreia să se desfășoare o politică dură. Este semnificativ și concludent faptul că reprezentanții

Comunității Europene nu participă la jubileul acesta.

Jubileul orașului Ierusalim ne îndreaptă privirea asupra unei probleme mult mai grele. Nu poate fi pus în discuție faptul că Dumnezeu a promis Ierusalimul și Palestina poporului iudeu, adevăr pe care israelienii îl subliniază cu putere. La aceasta se adaugă faptul (și acesta ne atrage atenția să fim prudenți în privința judecării pripite și pătimase) că iudeii, ca popor, au și ei dreptul la o patrie în lumea aceasta. În privința aceasta, creștinii sunt într-o continuă primejdie, aceea de a ridica degetul cu scop moralizator și a explica: „Da, dar iudeii au fost neascultători față de Dumnezeu și L-au respins pe Mântuitorul..., pecetluindu-și astfel soarta pentru totdeauna!” Noi nu avem dreptul să-i judecăm. Nu avem dreptul să uităm cele scrise în Romani 11,29: „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută”.

În nici un caz, creștinul din Noul Testament nu are dreptul să exercite forța în probleme de credință. Aceasta include și renunțarea la pretenții politice, teritoriale, precum și la alte tendințe de dominare, a căror prezentă să fie justificată cu argumente religioase, cum ar fi „Dumnezeu a zis”, fiindcă Domnul Hristos a reglementat pentru totdeauna separarea dintre stat și biserică și dintre putere și religie.

Întrebarea care se pune acum cu acuitate este următoarea: Care cuvânt al Bibliei este valabil acum? Cel din Vechiul Testament sau cel din Noul Testament? Pentru un iudeu evlavios, Noul Testament nu face parte din Biblie; iar un necredincios ar putea argumenta că aici este vorba doar de probleme de credință.

Lucrul acesta este adevărat. Țările civilizate din lume s-au unit în privința reglementării drepturilor omului, iar aceste hotărâri sunt înscrise în Carta Națiunilor Unite. Însă drepturile omului au semnificație doar în cazul în care suntem dispuși să renunțăm la restabilirea condițiilor istorice, dacă în scopul acesta trebuie să folosim forța, împotriva unui popor.

Și arabii își revendică drepturile lor. Oricum, în legătură cu orașul

Ierusalim, este un fapt cert că, din anul 638, acesta fiind o parte „a casei islamice”, el aparține și teritoriului islamic. Dominația islamică asupra Ierusalimului (cu excepția intervalului de timp al cruciadelor, 1099-1187), a durat până la sfârșitul primului război mondial, deci aproximativ 1192 de ani. Timpul iudaismului îl putem considera (cu o scurtă întrerupere - perioada regimului seleucid din secolul II î.Hr.) de la David (aprox. 1013-974 î.Hr.) până la distrugerea Ierusalimului, în anul 70 d.Hr. Cu toate acestea, cu asemenea calcule nu realizăm prea mult. Masacrul produs de cruciadele „creștine” în rândul iudeilor și musulmanilor vorbește de la sine.

Ierusalimul, în arabă *Al-Quds* - „Sanctuarul”, este singurul oraș numit sfânt în lumea islamică. Moscheea *al-Aqsa* este considerată cea mai demnă și mai onorată capodoperă a islamului, după marea moschee din Mekka și moscheea profetică din Medina.

Dar importanța cea mai mare a Ierusalimului pentru musulmani constă în faptul că aici și-a început Mahomed călătoria spre cer, în anul 621 d.Hr. În noaptea de 27 Radjab trebuie să fi trăit el apropierea de Dumnezeu, prin răpirea sa corporală, în viziune sau în vis, și apoi încă o dată, în stare de veghe, ocazie în care a fost înzestrat pentru chemarea sa de profet deosebit și distins.

Deci, se mai poate imagina rezolvarea problemei Ierusalimului? Mai este posibilă realizarea internaționalizării acestui oraș, așa cum s-a votat această hotărâre de către Organizația Națiunilor Unite în anii 1947 și 1949? De fapt, de atunci a trecut aproape o jumătate de secol...!

Având în vedere complexitatea acestei situații, să ne unim și noi cu psalmistul și să zicem: „Dacă te voi uita Ierusalime, să-și uite dreapta mea destoinicia ei!” (Ps. 137,5). „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc să se bucură de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale domnești! Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău” (Psalm 122,6-8).

*Traducere și prelucreare
de Aurel Pălășan,
pastor pensionar, Germania*

Roasă de invidie

Ascultați o poveste dezagustătoare.

Vara trecută, Dana a reușit să meargă în vizită la mătușa ei, care este misionară într-o țară îndepărtată. Ea s-a simțit de minune în vreme ce alerga desculță prin pădurea tropicală, când înota în pârâu și când făcea o mulțime de lucruri.

Acum urmează partea dezagrabilă. Când a sosit timpul ca Dana să se întoarcă acasă, mătușa ei i-a spus foarte serios că ea crede că, probabil, Dana are viermi în corpul ei, că mamei ei i s-ar face rău dacă ea s-ar duce acasă cu viermii aceia și, prin urinare, ar fi mai bine să ia niște medicamente care să-i omoare viermii.

Ce oribil!

Vedeți, medicamentul contra viermilor nu este mare lucru în sine. Nu e decât puțin lichid, pe care-l înghiți numaidecât. Însă gândul că ai viermi în tine nu e deloc plăcut. Iar Danei nu-i plăcea să se gândească la aceasta.

Nici prietenelor ei nu le-a spus despre acest amănunt din călătoria sa, după ce s-a întors acasă.

Dar, vai, sărăcuța Dana! Chiar dacă s-a întors acasă nemaiavând viermi, încă mai avea în ea ceva respingător. Și aceasta îi distrugea toată fericirea.

De pildă, dacă învățătoarea ei îi spunea altei fete că îi place rochița

Rosy Tetz

ei, Dana se supăra. Când tatăl ei se juca împreună cu verișorul ei nou născut și spunea lucruri de felul acesta: „E scump mititelul Leslie, nu-i așa?“, ea era necăjită. Dacă mama aducea vestea că a cumpărat batoane dulci pentru Dana și pentru fratele ei și că fiecare putea să și-l aleagă pe care îl dorea, dacă ba-

mâncați prea multe dulciuri, ele sunt gustoase atunci când le mâncați (abia după aceea o să vă doară burtica). Însă invidia niciodată nu aduce nici o plăcere. Omul invidios totdeauna este nefericit.

Oamenii roși de invidie văd lumea ca pe o plăcintă și, dacă altcineva primește o porție din ea, aceasta înseamnă că lor nu le mai rămâne destul. Dacă altcineva câștigă, înseamnă că ei pierd. Dacă altcineva are succes, înseamnă că ei au un eșec.

Invidia nu spune doar: „Vreau să am eu ce ai tu“. Ea zice: „Eu nu vreau ca tu să ai ce-i al tău“.

Invidia va nimici fericirea Danei atâta vreme cât există în ea. Medicamentul care trebuie luat nu este prea plăcut - ea trebuie să-și schimbe atitudine. Ea trebuie să-și trăiască viața ei și să nu o mai compare cu viața altcuiva. Ea trebuie să înțeleagă că darurile pe care le primim de la Domnul Isus nu se termină niciodată; există destulă iubire și o mulțime de alte

lucruri bune pentru oricine, inclusiv pentru ea.

Invidia vă poate roade și pe voi.

Citiți, în Matei 20,1-15, o povestire despre invidie, pe care a spus-o Domnul Isus.

Adventist Review, 13 iunie 1996

tonul fratelui ei era puțin mai mare decât al ei, ea se plângea că nu e corect.

Ceea ce era dezgustător în Dana era invidia ei. Și aceasta o făcea foarte nefericită.

Așa vi se întâmplă și vouă, dacă sunteți invidioși. Există unele lucruri care aduc puțină plăcere câtva timp. De exemplu, dacă

Românii din America de Nord discută despre Sabat și misiune

Devenite o tradiție, camp meetingurile - adunările de tabără - sunt ocazii anuale în care credincioșii adventiști din Statele Unite se adună spre a se împărtăși de binecuvântările cerului ascunse în spatele părtășiei frățietății și a paginilor Scripturii. Chiar dacă astăzi se mai țin în corturi, ca pe vremea sorei White, și nu mai sunt chiar așa de aprinse de focul „dragostei dintâi” a pionierilor noștri, ele împlinesc mai departe nevoia de a ne reaminti că suntem o familie, avem convingeri, temeri și speranțe comune, dar mai ales că avem un Mântuitor comun, misiune comună.

În cadrul aceleiași tradiții se înscrie și întâlnirea anuală a adventiștilor români din diviziunea America de nord, ajunsă în acest an la cea de a șaptea ediție. Găzduită de tabăra de vacanță a conferinței Florida, Camp Kulaqua - ceea ce ni s-a spus că ar însemna Tabăra Apei Răcoroase - întâlnirea a prilejuit strângerea laolaltă a aproape trei sute de credincioși „împrăștiați” (1 Petru

1, 1) în bisericile românești din Atlanta, Chicago, Loma Linda, New York sau prin diferite alte colțuri ale Americii. Temperatura constantă de 35 grade C în timpul zilei, nisipul strălucitor, cocotierii risipiți peste tot, broaștele țestoase plutind prietenoase pe suprafața micului lac din incinta taberei, întreaga gamă de reptile și insecte care apăreau seara pe plasa ușilor spre deliciul copiilor și spaima adulților, îți reamintea la fiecare pas, că te afli aproape de tropice, departe de răcoarea și brazii Bucegilor.

Dar nu doar natura a vorbit în Florida despre Dumnezeu, ci și Scriptura, prin cuvintele celor desemnați de către organizatori să o facă. A șaptea întâlnire a avut drept temă „Dacă Sabatul va fi desfășurarea ta...”, și cum ar putea fi altfel... Toți cei care și-au adus contribuția la încercătura spirituală a Sabatului din 19-20 iulie, au avut în vedere diferite aspecte ale sfințirii și slințeniei zilei Domnului. Fr. Ioan Orban, cu candoare-i binecunoscută, ne-a reamintit vineri

seara că darul Sabatului nu este o zi, ci este chiar Domnul Sabatului, Isus Hristos. La timpul rugăciunii de dimineață fr. Aristide Doroftei ne-a invitat să gustăm, distilată cu înțelepciune, experiența de opt decenii binecuvântării Sabatului. Sâmbătă la prânz, musafirul din România, fr. Adrian Bocăneanu, a adresat o curajoasă chemare la a reevalua concepția noastră despre păzirea Sabatului, spre a transforma această zi nu într-o mănăstire, ci într-o tribună a slujirii celor din jurul nostru; fie frați prin răscumpărare fie doar prin creațiune. După amiază, seminarul Reforma Sabatului, a detaliat o serie de aspecte din Biblie și scrierile Ellen White care creionează modelul Isus Hristos de sfințire al Sabatului. Au fost și discuții, și păreri contrarii, dar și ocazii de mărturie care au înmuiat inimile și înălțat sufletele în laude spre slava lui Dumnezeu. Alte două seminarii pe teme de familie și tineret au completat în mod fericit programul după amiezii. Seara,

programul tineretului a acordat ocazia câtorva reprezentanți ai noii generații să-și spună și ei of-ul, orchestrați din umbră de fr. Petre Danci.

Veștile din țară au fost sorbite cu sete, născând în participanți imbolduri proaspete de misiune atât în locul rădăcinilor dintâi, cât și al temporare, printre cei care vorbesc aceeași limbă românească.

După apus a fost program de voce, pepeni și foc de tabără, discuții lungi între prieteni vechi, s-au depănat amintiri și s-au înălțat rugăciuni...

Un ultim cuvânt pentru cei care n-au dormit noaptea, n-au savurat predicile, au mâncat când au apucat și uneori ce a rămas, și anume pastorul Jacob Treitli și soția, Mirela, organizatorii întâlnirii. Strângându-le mâna și felicitându-i pentru tot ceea ce au făcut, le amintim în încheierea acestui articol că efortul și povara pentru alții întotdeauna se depun în contul din banca cerului, ca binecuvântare cu dobândă uriașă.

(Cezar Luchian)

Codlea '96: eveniment major al anului exploratorului.

Formarea instructorilor este una dintre prioritățile departamentului de tineret. Avântul pe care l-a luat lucrarea exploratorilor în țara noastră cere un număr sporit de conducători de grupă. Instruirea acestora a fost obiectivul principal al taberei Codlea '96 desfășurată în perioada 15-24 iulie.

Într-un cadru natural impresionant, în jurul focului de tabără au fost investiți un număr de 70 de instructori și 11 ghizi. Ei formează personalul de bază care susține cu pasiune și competență acțiunile planificate pentru a doua parte a verii acestui an.

Urmează 6 tabere cu exploratorii primului an care

însumează peste 700 de participanți și alte 4 tabere de formare a instructorilor pentru anul următor. Se apreciază că alți 200-250 de noi instructori vor întări rândurile celor chemați să asigure juniorilor adventiști un program de dezvoltare corespunzătoare.

(Ion Buciuman)

Progres! Abdulla (ceea ce înseamnă Serv al lui Dumnezeu), care era musulman, a participat la o serie de evanghelizare în urmă cu câțiva ani și, în cele din urmă, a fost botezat. Nu vă pot spune în ce țară locuiește, fiindcă ar fi prea primejdios pentru el și pentru ceilalți credincioși. După câțiva ani, el a de-

venit pastor și s-a întors ca să lucreze în mijlocul poporului său. El a obținut rezultate aproape imediat. Astăzi, Abdullah coordonează douăzeci și doi de asistenți laici și păstorește un grup de peste o mie două sute de credincioși, într-o țară în care doar douăzeci și două de persoane au fost botezate în ultimii 86 de ani!

(Din Buletinul Informativ al președintelui Conferinței Generale, 12 ian. 1996)

Alpinistă din California împlinește o sută de ani. Hulda Crooks, o soră adventistă cunoscută pentru faptul că a escaladat cel mai înalt vârf din California de peste douăzeci de ori, și-a sărbătorit a o sută

aniversare a zilei de naștere pe 19 mai 1996. Crooks, care locuiește la Loma Linda, California, a ajuns pe nouăzeci de vârfuri de munți, inclusiv muntele Whitney, înalt de 4421 m.

În 1987, la vârsta de nouăzeci și unu de ani, ea a devenit persoana cea mai în vârstă care a escaladat muntele Whitney și cea mai în vârstă femeie care a urcat muntele Fuji, din Japonia. În 1991, vârful Crooks, de lângă muntele Whitney, a fost numit astfel în cinstea ei, iar Consiliul orașului Loma Linda i-a consacrat oficial Parcul Hulda Crooks, care acoperă 425 ha.

(Adventist Review, 13 iunie 1996)

Centrul de sănătate de la Herghelia - Târgu-Mureș își începe activitatea.

În data de 27 august 1996 va avea loc inaugurarea Centrului de sănătate și medicină preventivă Târgu-Mureș - Herghelia. Centrul își va începe activitatea propriu-zisă la 1 septembrie. Serviciile Centrului de sănătate se adresează în principal pacienților suferinzi de boli cardiovasculare, diabet zaharat, boli reumatice și alte boli cronice degenerative. Programul primelor patru serii de pacienți va începe în următoarele date: 1 septembrie, 15 septembrie, 30 septembrie și 20 octombrie 1996. Centrul acordă asistență și membrilor bisericii adventiste de ziua a șaptea. Pentru informații suplimentare și înscrieri, cei interesați se pot adresa la tel. 065 - 168977.

(Dr. Nicolae Dan)

„Operațiunea Caleb” consolidează lucrarea de evanghelizare în Guiana Franceză.

În Guiana Franceză, o țară puțin populată din nordul Americii de Sud, bisericii adventiste i se alătură foarte greu noi membri. Cu toate acestea, ca rezultat al consacrării membrilor și a pastorilor bisericii, au fost botezate 120 de persoane, sau 10% din numărul total de 1200 de membri adventiști, în primele trei luni ale acestui an.

Prin „Operațiunea Caleb”, fiecare grupă a Școlii de Sabat din cele cinci biserici adventiste de pe insulă a devenit o echipă câștigătoare de suflete, iar membrii bisericii au început să lucreze cu oameni din teritorii noi. Deși numărul persoanelor botezate era cuprins anual între cincizeci și șaptezeci, conducătorii bisericii se așteaptă ca, în 1996, acest număr să fie de 200.

(Adventist Review, 13 iunie 1996)

Medic adventist lucrează pentru Misiunea Globală.

Când un medic dintr-o țară central americană a primit solia adventistă, lucrul acesta a displicut atât de mult autorităților locale, încât l-au trimis într-un teritoriu nou, fără nici o biserică adventistă.

Neînfricat, doctorul adventist a început să lucreze pentru cetățenii din localitate și astăzi există o comunitate de patruzeci de adventiști în zona aceea. Uneori, Dumnezeu lucrează pe căi tainice.

(Adventist Review, 13 iunie 1996)

Acord italian care le aduce avantaje adventiștilor.

Un acord încheiat în 1988, între guvernul italian și biserica adventistă din Italia, continuă să-i ajute pe adventiști în prezent.

Un magistrat din Bologna a menționat acordul acesta atunci când a dispus că Pietro Lanzarini, un adventist, poate avea Sabatul liber în perioada în care se judecă procesul intentat de el unui aeroport.

Publicat în mai multe ziare italiene, acest caz a fost subiectul central al articolelor din cotidianul național italian, Il Giorno. Decizia este privită ca o „victorie a credincioșiei față de Dumnezeu și un exemplu al respectării libertății religioase în țara noastră”, spune Ignazio Barbuscia, reprezentantul bisericii adventiste în Comisia bisericilor protestante pentru relații cu statul.

Există doar două cazuri în care angajați adventiști au înaintat proces contra instituțiilor în care lucrează, ca să li se asigure drepturile. În trecut, mulți oameni și-au pierdut locul de muncă datorită refuzului lor de a lucra în Sabat. În Italia sunt 5300 de adventiști, care se adună pentru închinare în mai mult de o sută de comunități.

(Adventist Review, 13 iunie 1996)

Naveț spațială de la NASA include un experiment al Universității Loma Linda.

Când naveț spațială Atlantis și-a încheiat călătoria spațială pe 30 mai 1996, a readus pe pământ un experiment creat de Gregory A. Nelson, profesor de medicină cu ajutorul radiațiilor, la Universitatea Loma Linda.

Cercetările făcute de Nelson au avut ca obiect de studiu efectele radiațiilor galactice și solare asupra materialului genetic (molecule de ADN) în nematode de dimensiuni microscopice - viermi cilindrici, filiformi, neîmpărțiți în segmente.

Experimentul, intitulat „Elegans”, a folosit o sursă de radiații aflată la bordul naveței, pentru a defini structura mutațiilor produse de radiațiile galactice cosmice naturale.

(Adventist Review, 13 iunie 1996)

Evanghelizarea din Jamaica de vest a luat avânt anul acesta printr-un efort masiv ce a cuprins treizeci și cinci de întâlniri simultane în februarie și martie.

Au fost botezate mai mult de o mie de persoane.

Multe dintre aceste întâlniri au fost conduse de către membrii bisericii, ca și de către pastori și frați de la Conferința Jamaica de vest. Au participat, de asemenea, peste o mie de conducători de studii biblice, instruiți de către Departamentul Slujirea personală.

(Adventist Review, 13 iunie 1996)

În America de Sud, surorii au îndeplinit un rol principal în acțiunile de evanghelizare de anul trecut.

Ele au condus 1987 de întâlniri de evanghelizare și au predat 11.000 de studii biblice, în urma cărora 4.177 de persoane au fost botezate. În 1995, conducătorii, pastorii și mem-

brii bisericii adventiste din America de Sud au înființat comunități noi în 405 districte și 308 orașe.

(Adventist Review, 13 iunie 1996)

Inaugurarea sediu - i Diviziunii Euro-Asia.

Celor care au fost martori la dedicarea complexului care formează noul sediu al Diviziunii Euro-Asia, în Moscova, aproape nu le venea să creadă că hotărârile care priveau activitatea bisericii au fost luate deseori în păduri și în gări - cândva, din motive de siguranță.

Reprezentanții ai guvernului și conducătorii bisericii au participat pe 24 aprilie 1996 la ceremonia de consacrare a unei clădiri cu patru etaje proaspăt renovată, care cuprinde nouăzeci de birouri și săli de conferințe și are douăzeci și cinci de apartamente.

(Adventist Review, 13 iunie 1996)

Fără abrevieri.

Pentru a se evita confundarea cu alte biserici, conducătorii departamentului adventist de comunicații, care s-au întrunit recent pentru cinci-nalul Comitet consultativ mondial al departamentului de comunicații, la Silver Spring, Maryland, au votat să fie folosite expresiile „adventist(ă) de ziua a șaptea” sau „adventist(ă)” în toate materialele trimise de la departamentele de comunicații din lume. Departamentele nu vor mai folosi abrevierea englezească „SDA” (echivalentă cu „AZS”).

(Adventist Review, 6 iulie 1996)

Apelul educatorului deschide uși pentru studenți în estul Braziliei.

Timp de zece ani, tinerii adventiști care încercau să intre la Universitatea Juiz de Fora, din Brazilia, nu au putut trece examenele de admitere, fiindcă acestea se țineau în Sabat. A trebuit ca

studentii adventiști să caute să-și continue studiile în altă parte.

Totuși, pastorul Edimir Frota, directorul pentru educație din cadrul Conferinței Minas de Sud, i-a prezentat rectorului universității federale învățăturile bisericii adventiste și a solicitat schimbarea datelor pentru examen. Comisia de admitere a școlii a schimbat datele testelor și a ajutat șazezici de studenți adventiști.

(Adventist Review, 20 iunie 1996)

Vești bune! Numărul adventiștilor de ziua a șaptea raportat la populația generală a crescut de la 1:846 în 1990 la 1:655 în prezent.

(Din Buletinul Informativ al președintelui Conferinței Generale, 29 ian. 1996)

O mărturie tăcută. Când a mers la Spitalul Florida, era umanistă fără preocupări religioase, atee, profesoară de colegiu pensionată și pacientă, bolnavă de cancer în stadiu avansat. Ea a spus: „Dacă aș fi știut că este spitalul unei biserici, nu m-aș fi dus”. Totuși, conform unei scrisori primite de la sora ei, după ce s-a întors acasă, ea s-a interesat de cea mai apropiată biserică adventistă, arătând că dorea să o viziteze. Această schimbare a inimii s-a datorat, pur și simplu, grijii iubitoare și dezinteresate a medicilor, asistentelor și altor membri ai personalului, care, a spus ea, au dat o frumoasă mărturie despre credința lor.

(Din Buletinul Informativ al președintelui Conferinței Generale, 29 ian. 1996)

Conferința Generală publică o declarație referitoare la încălzirea globală a atmosferei. Comitetul administrativ al Conferinței Generale a aprobat și emis următoarea declarație referitoare la pericolul schimbărilor de climă.

„Oamenii de știință avertizează că încălzirea globală a atmosferei, ca rezultat al activității omenești, va avea grave consecințe asupra mediului ambiant. Clima se va schimba, ca urmare vor fi mai multe furtuni, inundații și secete. Pentru menținerea schimbărilor climatice în limite suportabile, emisiile de gaze de seră, mai ales bi-oxidul de carbon (CO₂), trebuie reduse substanțial. Țările industrializate reprezintă principala sursă a acestor emisii, iar primele victime sunt micile state insulare și țările de coastă aflate la joasă altitudine. În polida riscurilor clare, guvernele par să acționeze încet.

Biserica adventistă de ziua a șaptea solicită ca guvernele implicate să facă pași necesari pentru evitarea pericolului: - prin îndeplinirea acordului încheiat la Rio de Janeiro, Brazilia, (Convenția din 1992 cu privire la modificările climatei) pentru stabilizarea emisiilor de dioxid de carbon până în anul 2000 la nivelul din 1990, - prin întocmirea de planuri pentru reducerea în continuare a emisiilor de bioxid de carbon după anul 2000 și - prin inițierea de dezbateri publice referitoare la riscurile schimbărilor de climă.

Prin semnarea acestei declarații, adventiștii de ziua a șaptea declară că ei pledează în favoarea unui mod de viață simplu, sănătos, în cadrul căruia oamenii nu-și permit să continue să consume necontrolat și să producă nelimitate cantități de deșeurii. Ei cheamă la respect față de lumea creată, la folosirea limitată a resurselor mondiale, la reevaluarea nevoilor noastre ca persoane individuale și la unirea cu alte organizații religioase din lume, ca să încurajăm guvernele să administreze în mod responsabil resursele acestui Pământ.”

(Din Buletinul Informativ al președintelui Conferinței Generale, 29 ian. 1996)

A doua consultare dintre teologi adventiști și luterani.

O căutare a adevărului prin dialog cordial a caracterizat a doua consultare dintre reprezentanții bisericii adventiste de ziua a șaptea și ai Federației luterane mondiale, care s-a ținut între 17 și 21 iunie la Toronto, Canada. Discuțiile au avut loc într-o atmosferă de căutare a adevărului prin dialog cordial, conform unui comunicat comun publicat la sfârșitul întâlnirii. Obiectivele conversațiilor continuă să fie: „ajungerea la o înțelegere reciprocă mai bună, ieșirea din falsele stereotipii, descoperirea fundamentului credinței și identificarea punctelor de fricțiune reale și imaginare”. În comunicatul comun s-a spus că s-a progresat considerabil în realizarea înțelegerii reciproce.

Studiile prezentate de participanții luterani se ocupau cu biserica luterană: „Un profil, îndreptățirea prin credință în dialogurile ecumenice ale Federației luterane mondiale” și „Rolul legii în Noul Testament. Un studiu exegetic”. Participanții adventiști au prezentat studiile despre „Concepția adventistă de ziua a șaptea despre relația dintre îndreptățire, sfințire și judecata finală” și „Cum înțeleg adventiștii legea și Sabatul”.

Întâlnirea a avut doi președinți: Faith Rohrbough, SUA și Canada, și Bert. B. Beach, SUA. ... Prima întâlnire din cadrul consultărilor a avut loc între 5 și 9 noiembrie 1994, la Darmstadt, Germania. Aceasta a fost prima consultare dintre comunitățile creștine mondiale la care au participat adventiștii de ziua a șaptea. Următoarea sesiune de consultări este planificată să aibă loc în perioada 1-6 iunie 1997, când vor fi studiate subiecte de eclesiologie

și autoritate bisericească. Se speră că la încheierea discuțiilor din 1998 vor putea fi publicate studiile editate împreună cu o declarație de acord.

Biserica adventistă de ziua a șaptea are peste nouă milioane de membri adulți botezați, în 209 țări. Federația luterană mondială este o comunitate de 122 de biserici cu aproximativ 56 de milioane de luterani, în 68 de țări.

(Adventist Press Service, 25 iunie 1996)

Ungaria trimite primii misionari.

Biserica adventistă din Ungaria s-a alăturat recent țărilor surori, trimițând primii trei misionari în străinătate. Laszlo Szabol, un misionar student, a plecat în Tanzania. Tibor Szilvasi lucrează împreună cu oficiul ADRA din Pakistan, iar Petre Zarka a fost ales președinte al câmpului misionar egiptean. Biserica a ales deja un loc pentru un nou seminar, unde să fie instruiți misionari pe viitor.

(Adventist Review, 25 iulie 1996)

Soră din Australia este numită Cetățean al anului. Sora Stasia Dabrowski din Australia, în vârstă de 70 de ani, deseori numită doamna pâinii, a fost numită recent Cetățean al anului la Canberra, capitala Australiei.

În ultimii nouă ani, sora Dabrowski a deschis o cantină în care este servită supă vineri seara. Ea primește donații de pâine și alte produse de panificație de la brutăriile din zonă, care sunt servite împreună cu supă de casă. Ca parte a premiului oficiului din Canberra al Rotary Club (organizație internațională care oferă servicii publice și promovează pacea mondială) i-a oferit sorei Dabrowski un nou microbuz pentru activitatea ei.

(Adventist Review, 11 iulie 1996)

Victor Krushenitsky / vice-președinte al Diviziunii Euro-Asia

Cu ocazia festivității de absolvire a promoției 1996 a Institutului Teologic Adventist s-a aflat în țara noastră fr Victor Krushenitsky, vice-președinte al Diviziunii Euro-Asia, cu sediul la Moscova. La plecare, fr Krushenitsky a răspuns la câteva întrebări pentru cititorii Curierului Adventist.

Membrii bisericii noastre sunt foarte interesați să cunoască mai mult despre dezvoltarea bisericii adventiste din fosta Uniune Sovietică. Dvs sunteți o sursă sigură de informații. Vorbii-ne despre biserică din diviziunea dvs.

Diviziunea Euro-Asia (ESD) este cea mai de curând înființată diviziune din câmpul mondial, fiind organizată în iulie 1990. În același timp ea acoperă cel mai mare teritoriu dintre toate diviziunile. Între extremitățile ei de apus și de răsărit se află unsprezece zone de timp. La înființare, diviziunea noastră număra 34 000 membri, dar acum avem peste 120 000. Lăudăm pe Domnul pentru aceasta. ESD reunește cinci uniuni și două conferințe atașate direct.

De asemenea avem o editură proprie, "Izvorul Vieții", care produce toată literatura spirituală necesară pentru membrii noștri ca și pentru alții care doresc să o cumpere. Seminarul nostru are trei departamente: teologie, agricultură și muzică, având în total peste 250 de studenți. Avem planul să mai adăugăm două departamente: studii economice și educație. La Tula avem un Centru de producție audio-vizuală, care produce programe radio și TV pentru canalele naționale ca și pentru transmisia prin AWR.

În Ucraina avem filiale ale acestor instituții: Centru audio-vizual, Editură și Seminar. În afară de aceasta mai avem în jur de zece școli și licee adventiste.

Care sunt cele mai importante cerințe cu care vă confrunțați?

Cea dintâi este să păstrăm și să creștem în credință pe noii membri. Apoi avem de construit case de rugăciune pentru noile biserici care s-au format. În contextul unei economii foarte șubrede, este o povară formidabilă ca fiecare biserică să-și construiască un loc de închinare.

Au fost auzite unele vești privind un număr mare de pierderi printre cei de curând botezați. Care este adevărul? Cum luptați împotriva acestei tendințe?

Da, acest lucru este adevărat, mai ales după campaniile foarte mari când botezăm între 2000 și 3500 de persoane. Acum preferăm să organizăm campanii mai mici, după care începem imediat cursuri biblice.

Ați vrea să ne împărtășiți care sunt metodele evanghelistice care s-au dovedit cele mai eficiente?

În ce ne privește, am ajuns la concluzia că forma cea mai eficientă de evanghelizare pentru unele dintre țările noastre este să organizăm cinci sau zece prezentări publice urmate de studii biblice. În alte locuri trimitem mai întâi pe colportori, după care organizăm studii biblice. De asemenea ne străduim să încurajăm activitățile laice - vizitarea de la ușă la ușă pentru înscrierea la un curs biblic, dar încă nu putem vorbi de rezultate bune ale acestei metode.

De curând, fr. Tedd Wilson a părăsit postul său de președinte al diviziunii. Care au fost motivele acestei hotărâri la așa scurt timp după sesiunea de la Utrecht?

Fr. Tedd Wilson știa mai dinainte că va renunța la postul de președinte. Delegații din Comitetul de numiri au fost informați de fr Robert Folkenberg că acest lucru se va petrece cam într-un an. Motivele au fost legate de familie - copiii săi au crescut mari și familia a dorit să le asigure continuarea educației în Statele Unite.

Succesorul său este fr Lee Huff. El vine din postul de președinte al Conferinței Minnessota. În ultimii patru ani el susținuse patru campanii de evanghelizare în diferite orașe din Ucraina, cu rezultate foarte bune. De asemenea conferința sa a susținut pe mulți studenți ai seminarului nostru pentru cheltuielile de școlarizare. Fr Huff are 59 de ani.

Ce loc ocupă biserică adventistă din Moldova în rândul celorlalte uniuni din diviziunea dvs?

În ce privește creșterea bisericii, Moldova este pe locul al patrulea (după Ucraina, Rusia și Belarus). Din punctul de vedere al structurii organizatorice și al resurselor, ea este pe locul al treilea (după Ucraina și Rusia).

Am fost impresionat de numărul de tineri și de numeroasele familii din biserică. În comunitățile noastre avem mult mai multe femei decât familii complete. Calitatea profesorilor și a studenților voștri, precum și dotările noului institut sunt o mare încurajare pentru viitorul bisericii voastre.

Aveți un cuvânt special de sfătuire pentru membrii noștri?

Mențineți standarde spirituale ridicate, nu transformați bisericele în cluburi creștine, predicați cu ferwoare și rămâneți uniți în Domnul Hristos!

Departamentul Sănătate și Temperanță

În intervalul de aproape un an, de când răspund de departamentul sănătate și temperanță al uniunii, am avut ocazia să constat că statutul și menirea acestuia sunt înțelese destul de vag de către un important număr dintre membrii bisericii noastre. De asemenea, multora li se va părea o noutate faptul că acest departament trebuie să existe și la nivelul fiecărei biserici locale - acesta fiind, de fapt, nivelul esențial. De aceea, am considerat potrivită prezentarea filosofiei și funcțiilor departamentului sănătate și temperanță, precum și atribuțiile responsabilului de sănătate și temperanță din biserică locală.

Declarație de principii

Încă de la începuturile ei, biserica adventistă a promovat activ principiile sănătății și vindecării. Aceasta a dus, pe de o parte, la dezvoltarea unui sistem de instituții de îngrijire a sănătății care astăzi înconjoară lumea întreagă, iar pe de altă parte, la instruirea membrilor ei în vederea adoptării unui mod de viață sănătos. Învățăturile cu privire la sănătate, bazate pe principiile Sfintei Scripturi și exprimate explicit în scrierile Ellenei White, au fost confirmate rând pe rând de descoperirile științifice ale ultimilor ani. Acestea au demonstrat superioritatea adventiștilor în materie de sănătate - în special a acelor care aderă strâns la principiile vieții sănătoase.

Biserica îi încurajează pe membrii ei să acționeze pozitiv, în direcția însușirii unui mod sănătos de viață, le pretinde să se abțină complet de la folosirea băuturilor alcoolice și a tutunului și îi sfătuiește cu tărie să nu folosească alimente cu carne, cafea, ceai negru, agenți psiho-activi stimulanți sau deprimanți, precum și alte substanțe periculoase. De asemenea, biserica se asociază cu și sprijină organizațiile implicate în programe de promovare a temperanței.

Aceste recomandări nu constituie o particularitate sau o tradiție a bisericii adventiste, ci ele își găsesc justificarea în interdependența foarte strânsă dintre bunăstarea fizică și limpezimea mintală. Claritatea gândirii este esențială pentru a putea face deosebire între bine și rău, între adevăr și minciună - pentru discernământul moral, deci.

Acest lucru este cu atât mai important astăzi, când diavolul lucrează mai subtil și mai agresiv decât oricând, atât înăuntrul, cât și în afara bisericii. Filosofia departamentului sănătate și temperanță este de a-i încuraja pe membrii bisericii ca, prin harul divin, să-și aducă modul de viață în armonie cu legile sănătății, nu doar ca să se bucure de o sănătate mai bună și de o viață mai lungă, ci și în vederea scopului mai larg și mai important al ascuțirii discernământului moral.

Departamentul sănătate și temperanță sprijină prezentarea modului de viață recomandat de către Dumnezeu, considerându-l un mijloc de a-i apropia pe cei din afara bisericii de plinătatea Evangheliei, care are în vedere natura fizică, mintală, socială și spirituală a omului.

Funcțiile departamentului

Departamentul sănătate și temperanță îndeplinește următoarele funcții, la toate nivelurile organizatorice ale bisericii:

- Servește ca sursă de informare și sfătuire în probleme de sănătate și temperanță.
- Sfătuiește biserica, departamentele ei și organizațiile înrudite cu privire la conceperea și administrarea programelor și strategiilor de sănătate și/sau temperanță.
- Promovează însușirea unui mod de viață sănătos în rândul membrilor bisericii, prin literatură, programe și servicii divine speciale în Sabat.
- Oferă constant lumii o mărturie cu privire la efectele distructive asupra trupului, minții și sufletului, pe care le au tutunul, alcoolul și alte substanțe. Această se realizează prin publicații, servicii și programe speciale.
- Finanțează și/sau organizează asociații menite să implice în mod eficient părți din biserică și din afara ei în eforturi unite pentru promovarea abținerii de la folosirea alcoolului, tutunului și a altor substanțe periculoase.
- Încurajează implicarea în acțiunile evangelistice ale bisericii, prin conceperea și folosirea de programe și publicații de sănătate și temperanță, capabile să câștige încrederea și aprecierea oamenilor, conducându-i astfel spre un angajament spiritual.
- Oferă sprijin instituțiilor adventiste de ziua a șaptea de îngri-

jire a sănătății, precum și programelor de sănătate și temperanță de la orice nivel de organizare a bisericii. Aceasta se realizează prin participarea coordonatorului acestui departament ca membru în conducerea instituțiilor amintite, prin inspecții, sprijin în recrutarea personalului, cooperarea la programele publice și sprijinirea lucrării spirituale - inclusiv a capelanilor din aceste instituții.

- Păstrează legătura cu organizații înrudite ale personalului sanitar al bisericii adventiste de ziua a șaptea, ale stomatologilor, nutriționiștilor, asistenților medicali și medicilor.
- Promovează și/sau finanțează seminarii și ateliere de sănătate și temperanță.
- Alcătuieste și/sau cataloghează materiale ce constituie resurse utile pentru educația și programele de sănătate și temperanță.

Asociația „Sănătate și temperanță” (AST)

Urmând exemplul altor uniuni, și în țara noastră a luat ființă, după 1989, Asociația „Sănătate și temperanță”, ca asociație caritabilă, apolitică, a personalului medico-sanitar și a altor persoane care lucrează în domeniul ocrotirii sănătății, membri ai bisericii adventiste de ziua a șaptea din România sau din străinătate.

Scopul și obiectivele AST sunt, pe de o parte, promovarea unui mod de viață sănătos, prin respectarea legilor sănătății, iar pe

de altă parte, eliminarea deprinderilor dăunătoare sănătății. Prin implicarea în suferința umană, după modelul Domnului Isus Hristos, AST dorește să fie o parte importantă a „brațului drept” al soliei Evangheliei în România.

AST și-a propus să sprijine competent programele de lucrare misionară medicală ale bisericii, să înființeze școli de profil de diferite grade, alte instituții proprii (sanatorii, edituri, cămine de bătrâni, orfelinate, unități sanitare, restaurante dietetice etc.), să editeze cărți, publicații, pliante, o revistă proprie etc.

Privind în urmă, un ochi critic ar putea aprecia că activitatea de până acum a AST a fost slabă. În afara câtorva instituții (dintre care Școala postliceală sanitară de la Brăila se distinge net) și a unor programe de promovare a principiilor sănătății, AST a avut un rol destul de sărac până acum. Însă știu că Dumnezeu nu disprețuiește începuturile - nici chiar pe cele mai modeste. Apoi să nu uităm că AST nu este un organism viu prin sine însăși. După cum nici biserica nu este. Vitalitatea și realizările ei depind de vitalitatea spirituală și de implicarea fiecărui membru, lucru dovedit de cei care au înfăptuit deja mult, unind credința cu acțiunea. Consider că mult mai importantă decât preocuparea cu privire la ceea ce a realizat sau nu a realizat AST este preocuparea pentru ceea ce am realizat sau nu am realizat eu. În fața lui Dum-

nezeu și a oamenilor, noi suntem responsabili, în primul rând în mod individual și apoi colectiv.

Responsabilul de sănătate și temperanță din biserica locală

Orice membru al comunității locale poate fi ales ca responsabil pentru sănătate și temperanță. Această persoană să fie un creștin autentic, preocupat de slujirea nevoilor semenilor, să cunoască și să trăiască principiile unei vieți sănătoase. Este de dorit ca responsabilul să aibă experiență în promovarea acestor principii în cadrul acțiunilor evanghelice ale bisericii locale. De asemenea, este preferabil să fie cadru sanitar.

În situația în care, din diferite motive, într-o biserică locală nu există un responsabil pentru sănătate și temperanță, această răspundere îi revine, conform Manualului bisericii, pastorului.

Deși în multe biserici locale de la noi departamentul sănătate și temperanță este fie inexistent, fie atribuit ca o responsabilitate facultativă sau onorifică, nu trebuie să uităm că o biserică locală va fi cu atât mai eficientă, cu cât va avea un program de lucrare misionară medicală mai eficient. Motivul? Lucrarea misionară medicală este una dintre cele mai eficiente căi de înlăturare a prejudcărilor.

Iată câteva dintre îndatoririle responsabilului de sănătate și temperanță

- Să formeze și să prezideze comitetul pentru sănătate și temperanță al bisericii locale. Responsabilul va alcătui acest comitet consultându-se cu pastorul. Din comitet vor face parte, în afara responsabilului și a pastorului, prezbiterul bisericii locale, responsabilul pentru slujirea familiei, responsabilul pentru tineret etc., precum și toate cadrele medicale dispuse să se implice în lucrarea misionară medicală.

- Să organizeze acțiuni menite să-i ajute pe membrii bisericii locale să aprofundeze și să-și însușească în mod echilibrat principiile sănătății. Responsabilul va folosi, în acest scop, ocaziile deja tradiționale în biserica noastră (Sabatul sănătății, precum și orice altă ocazie

pe care comitetul pentru sănătate și temperanță o consideră potrivită).

- Împreună cu membrii ceilalți ai comitetului pentru sănătate și temperanță, să evalueze nevoile evidente ale oamenilor în mijlocul cărora biserica locală își desfășoară activitatea, să conceapă și să pună în aplicare un plan de slujire a acestor nevoi prin programe/acțiuni de lucrare misionară medicală.

Aceste programe dau cele mai bune rezultate atunci când se desfășoară în mod continuu, într-o ordine firească, după cum urmează:

a) acțiuni menite să-i ajute pe participanți să devină conștienți de nevoile personale în domeniul sănătății și de resursele disponibile pentru satisfacerea acestor nevoi (de exemplu, screening/examen cardiovascular).

b) programe de promovare a sănătății, care-i învață pe oameni cum să-și schimbe modul de viață și care le oferă sprijinul unui grup de suport, indispensabil pentru realizarea acestor schimbări. Exemple de astfel de programe: Adio țigări (program de abandonarea fumatului), Antistres, Controlul greutateii corporale, Cursuri de gătit etc.

c) acțiuni menite să lărgescă înțelegerea și preocuparea participanților pentru sănătate, de la domeniul pur biologic la dimensiunile sociale și spirituale. În această etapă, participanții se familiarizează cu biserica locală și cu activitățile ei. Exemple de astfel de acțiuni: secrete biblice ale sănătății, clase de studiu al unor lucrări din Spiritul Profetic (Divina Vindecare, Temperanță etc), programe de educație pentru prevenirea și învingerea dependenței de droguri, agape etc.

d) „hrănirea” persoanelor intrate deja în rândul membrilor bisericii locale, prin susținerea consecventă a principiilor sănătății și temperanței. Aceasta se poate realiza prin valorificarea ocaziilor prezentate la punctul 2), prin predici pe teme de sănătate, cursuri de sănătate aprofundate, mese comune, mărturie personală etc.

e) instruirea pentru slujire a noilor (și vechilor) membri. Aceasta îi va face capabili să răspândească în mod competent și

echilibrat solia adventă în rândul prietenilor și vecinilor lor.

- Să înștiințeze pastorul și comitetul bisericii cu privire la preocupările și realizările departamentului sănătate și temperanță și să-i încurajeze pe membrii bisericii locale să sprijine financiar sau cu alte mijloace activitățile acestui departament.

1997 - Anul sănătății și vindecării

Ținând cont de importanța soliei sănătății pentru misiunea bisericii lui Dumnezeu din vremea sfârșitului, nu este de mirare că Satana se întrece pe sine, încercând să pună tot felul de piedici în calea vestirii acestei solii. Dar Dumnezeu este mult mai puternic și are în grija Sa destinul bisericii, oferind numeroase căi de slujire și mărturie. În ceea ce ne privește, putem spune că, din acest punct de vedere, suntem de două ori favorizați de Providență: o dată, pentru că în această toamnă debutează Campania Națională de Evanghelizare (în care lucrarea misionară medicală are un loc privilegiat), iar în al doilea rând, pentru că, pe plan mondial, anul 1997 a fost desemnat, în biserica noastră, drept „anul sănătății și vindecării”. Un an în care vom înțelege mai bine solia sănătății și ce înseamnă lucrarea misionară medicală, în care vom studia „Divina vindecare” (cartea anului) ajutați de excelentul ghid al lui Eric Hon, „O chemare la slujire personală prin lucrare misionară medicală”, și în care vom studia la Școala de Sabat, în ultimul trimestru, un ciclu de studii pe teme de sănătate.

Așadar, ne stau înaintea ochilor poate fără precedent, în care să putem înțelege importanța principiilor sănătății în viața personală și în cea a bisericii. Să nu le irosim!

Dr. Gily Ionescu a folosit pentru acest articol date din:

- 1) G.C. Working Policy 1992 - 1993
- 2) The Health & Temperance Leader in the Local Church, de Stoy Proctor & Leilani Proctor, 1989
- 3) Report from the World Health and Temperance Director's Summit, 24 martie - 5 aprilie 1996

Sfârșit de cale

Vilma Chelbegean

Sora Vilma Chelbegean s-a născut la 12 martie 1926, ca cel de-al doisprezecelea și ultimul copil al unei familii modeste de țărani maghiari din satul Târlugeni, lângă Brașov.

Anii războiului sunt plini de ură și violență și aducători de moarte pentru câțiva dintre membrii familiei. După moartea mamei - singurul părinte ce mai rămăsese în viață, vine la Brașov, unde se alipește căminului sorei mai mari, devenind de aici înainte un fel de „a doua mamă” pentru cei șase copii ai familiei Zgunea.

Intrarea în biserica adventistă are loc în comunitatea din Brașov, în anul 1947. Tot aici, inima i se leagă de Apostol Chelbegean, al cărui nume îl va prelua prin căsătorie, în anul 1954.

Devine astfel pătașă și chemării divine la lucrarea pastorală. Va sta alături de neobositul și entuziastul Apostol, până în ultima clipă. Îl va sprijini necontenit prin rugăciune, îl va încuraja în momentele de cumpănă, îl va vizita în temniță, îl va însoți în tot ce ține de dragostea de frați și iubirea de oameni.

În 1955, la București, li se naște o fetiță, Comelia, iar în 1957 sosește un băiețel, Romulus, care au ales să fie credincioși lui Dumnezeu.

Într-o zi de toamnă, pe 16 noiembrie 1995, în urma unei scurte suferințe datorate unui neoplasm, sora Vilma Chelbegean a încetat din viață. Cei care au cunoscut-o îi sunt recunoscători lui Dumnezeu pentru privilegiul de a fi avut o astfel de „mamă în Israel”.

Laurențiu Liga

Născut în localitatea Mălușteni, Vaslui, la 26 august 1927, din familie de credincioși adventiști, fratele Laurențiu Liga a fost botezat la vârsta de 16 ani. Rămas orfan de tată după război, își ajută pe mama și pe cei cinci frați. Timp de treizeci și patru de ani a slujit ca prezbiter în comunitatea Mălușteni, încurajând, sfătuiind,

practicând spiritul misionar. Soția, cei nouă copii și întreaga familie au fost sfătuiți să rămână credincioși în păzirea poruncilor Domnului, cu o zi înainte ca dânsul să închidă ochii, pe 27 mai 1995.

David Avram

Fratele David Avram din Vaideeni, Vâlcea, a încetat din viață la data de 2 iunie 1996, în vârstă de șizeci și șapte de ani. Născut în familie de credincioși adventiști, pe 25 ianuarie 1929, a fost botezat în biserica adventistă la vârsta de paisprezece ani. A fost un credincios devotat, om de sacrificiu pentru cauza Domnului. Datorită lui ființează azi comunitatea Vaideeni 2. A slujit mulți ani ca prezbiter și în alte funcții. O ciroză hepatică l-a secerat după trei luni de suferință.

Laura Păunescu

Născută în ianuarie 1960, în comuna Alexandru Odobescu, Călărași, sora Laura Păunescu s-a predat de timpuriu lui Dumnezeu și, datorită unei boli necruțătoare, trece la odihnă în data de 16 iunie 1996. A fost o bună creștină, manifestând tot timpul o devoțiune deplină pentru Mântuitorul ei, Isus. A primit totul fără cârtire, gândindu-se la mântuirea celor dragi și la îndeplinirea planului lui Dumnezeu cu ea.

Maria Popescu

Născută la Băleasa (Olt) la data de 26 septembrie 1909, în familia Ciovică, sora Maria Popescu a primit botezul la 18 iunie 1926. La 20 ianuarie 1929 s-a căsătorit cu fratele Gheorghe Popescu, formând un cămin dedicat întru totul slujirii bisericii și lucrării misionare. Au avut mult de suferit în timpurile aspre care s-au succedat în țara noastră.

Mulți ani a fost primă diaconesă a comunității din Craiova. Din 1991, rămasă văduvă, și-a oțelit credința și, în ciuda suferinței, a rămas neabătută în încrederea Sa în Mântuitorul. Cuvintele pe care le repeta adesea,

„Mare este Dumnezeu”, au caracterizat întreaga sa viață. S-a stins la 12 septembrie 1995, la Craiova. Rămân în urmă un fiu, Daniel Popescu, și o fiică, Eugenia Stoiu.

Nicu Badea

Fratele Nicu Badea, din localitatea Vișinești, Dâmbovița, s-a născut în anul 1927, rămânând orfan de tată la vârsta de șase ani. Îndrumat de mama lui, îmbrățișează cu putere credința adventă, credință care-l va ajuta să-l slujească lui Dumnezeu în bisericile din Valea Lungă și Sultanu, Prahova. Aceeași credință îl asigură de iubirea lui Isus și în ultimii doi ani de suferință. Trece la odihnă în ziua de 9 mai 1996, cu o puternică pace în asigurarea întâlnirii cu cei dragi în glorioasa zi a învierii.

Dumitru Drăghici

Născut la 1 iunie 1929, fratele Dumitru Drăghici a fost cunoscut pentru hârmicia sa, fiind prezent atât la amvon, cât și la construcția casei de rugăciune a noii comunități Limpeziș, județul Buzău, în care a slujit ca prim prezbiter cu binecuvântare până la decesul său, pe 29 noiembrie 1993.

Silvia Chisăliță

Născută la 13 aprilie 1932 la Vișinești (Dâmbovița) și botezată la 9 februarie 1951 la Valea Lungă (Dâmbovița), sora Silvia Chisăliță a moștenit de la părinți spiritul și deprinderile adevăratei ospitalități, care au dat întregii sale vieți direcția slujirii devotate și iubitoare. Împreună cu soțul, Dimitrie, au format un cămin al credinței și al servirii creștine. Mulți ani a fost primă diaconesă a comunității Popa Tatu - București, dar, fie că a purtat sau nu o răspundere oficială, a fost întotdeauna acolo unde bolnavii, săracii sau bătrânii au avut nevoie de dânsa, aducând speranță și curaj cu prezența sa optimistă și curajoasă.

O leucemie cu evoluție extrem de rapidă i-a pus capăt vieții, la 21 iulie 1996.